గోవా యాత్ర

సికిందర్

నేను జుత్తు కత్తిరించుకొని వేషం మార్చుకపోతే, బూటు కాలుతో తన్ని చంద్రమండలం పంపించేస్తానని మా నాన్న బెదిరించినప్పుడు, నాకు రవంతకూడా భయంవేయ లేదు: ఎందుకంటే చంద్రమండలానికి వెళ్ళడానికి రాకెట్ తప్ప మరో వాహనం లేదుగనుకా—అదీ చాలా ఖర్చుతో కూడుకొన్న ప్రయాణం గనుక!

గోవా వెళ్ళినప్పుడే నేను సోమరిపోతునీ, అప్రయోజకుడ్నీ అయ్యాను. చదువు ముగిశాక నాన్న చేతిలో డబ్బుపెట్టి ఎక్కడికైనా వెళ్ళి తిరిగిరమ్మని చెప్పినప్పుడు, నా మనసులో గోవా ఒక్కటే మెదిలింది.

గోవా! సముద్రపు ఒడ్డున సన్ బాత్ చేసే విదేశీయులు వెస్టర్న్ మ్యూజిక్ పారవశ్యంలో ఒళ్ళు మరచి నృత్యం చేసే హిప్పీలు మాదక ద్రవ్యాల మాయా ప్రపంచంలో ఓలలాడే బానిసజీవులు—వావీ వరసల్ని గాలికి క్షేమగా వదిలేసి శరీరాల్ని కలుషితం చేసుకునే ధన్యజీవులూ—

వీళ్ళంతా కళ్ళముందు మెదిలి ఉత్సాహం ఊపకలు వేసింది.

గోవాలో గడిపిన ఆ మూడు నెల్లలో మొదట అల వాటుపడింది మత్తుపానీయాలకి. ఆ తర్వాత స్వల్పంగా నల్లమందుకి. చివరకు హిప్పీజాతి సంస్కృతికి.

అయితే వాళ్ళ సమూహంలో వుంటూ ఎలాటి కార్య క్రమాల్లోనూ పాల్గొనకుండా — ఏకాంతంలో ఇసుక తిన్నెల మీదనో లేక, కాటేజిలోనో కూర్చొని, శూన్యం లోకి వేదాంతిలా చూస్తూ పనికిమాలిన ఆలోచనలతో గడిపేవాడిని.

చివరకు — నా విహారయాత్ర ముగిశాక-ఒకానొక ఆది వారం ఉదయాన చిరిగిపోయిన దుస్తులతో, ఏపుగా పెరి గిన జుత్తుతో, భుజానికి వ్రేలాడుతూన్న బ్యాగుతో-గేటు తెరుచుకొని ఇంట్లో ప్రవేశించాను.

నన్ను చూసి అమ్మ గావుకేక పెట్టి లోనికి వురికింది— బూచాడి ననుకొని చెల్లాయి ఏడుపు లంకించుకుంది. ఈ గొడవంతా విని నాన్న నిదానంగా బయటకు వచ్చాడు.

నా అవతారం చూసి, ఆదరకుండా కొన్ని క్షణాల సేపు పరీక్షగా చూసి, అంతలోనే నిప్పులు చెరుగుతోన్న కళ్ళతో బలంకొద్దీ నా చెంపమీద వాయించాడు.

నేను విసురుగా వెళ్ళి బొమ్మచుక్క మీద పడ్డాను....

అది స్వభావసిద్ధమైన శబ్దంతో తన బాధను ప్రకటిం చింది.

2

కాకా నా కళ్ళలోకి చూసి నవ్వి, "అయితే నువ్వెం దుకూ పనికిరావని మీనాన్న తేల్చేశాడన్న మాట!" అన్నాడు.

"అవును కాకా!" అన్నాను ఆందోళనగా.

కాకాతో నాకు చాలా కాలంగా పరిచయం వుంది. నాకంటే పదేళ్ళు పెద్దవాడు. చాలా గౌరవం గల మనిషి.

అతను మళ్ళీ నవ్వి అన్నాడు, "నువ్వు అప్రయోజకుడి వనీ, సోమరిపోతువనీ, మానవజాతికి చెందినవాడివి కావనీ ఆయన అసహ్యించుకుంటున్నాడన్న మాట!"

"అవును కాకా!"

కాకా నవ్వుతూ నా అవతారం పరిశీలించసాగాడు.

"నిజంగా ఈ వేషం మార్చుకోవాలని లేదా నీకు?"

అడ్డంగా తలూపి చటుక్కున అన్నాను: "నా జీవితంలో సువర్ణాక్షరాలతో లిఖింపదగిన గోవా విహార యాత్రలో నేను మిగుల్చుకున్న ఒకే ఒక్క స్మృతికి చిహ్నం—ఈ వేషం. దీన్ని విసర్జించను!"

"వేషంలో వెధవలా ఉన్నా భాషమాత్రం గుబాళిస్తోంది! హ. హ!"

"అదే నన్ను మనిషిగా గుర్తింపజేస్తోంది-అలా నవ్వకు!"

"ఆల్ రైట్, రాకేష్! నువ్వు నా ఆర్గనైజేషన్‌లో చేరితే ప్రయోజకుడ్ని చేసేయగలను. సమ్మతమేనా?"

"ఆర్గనైజేషన్ ఏమిటి కాకా? నువ్వు మిరపకాయల టోకు వ్యాపారం చేసేవాడివి కదా?" అడిగాను తికమకగా.

కాకా పెద్దగా నవ్వేశాడు. నవ్వాపుకొని నమ్మిన బంటుని కేకేశాడు.

మరుక్షణం పక్క గదిలోంచి ఒక పొట్టి మనిషి వచ్చాడు. అతన్ని గుర్తుపట్టాను. కాకా వ్యాపారంలో సహాయంగా ఉండేవాడు. పేరు గయారామ్.

"వస్తాద్ కాకా! యెందుకు పిల్చావు?" కేచునున్నా డతను.

కాకా అన్నాడు: "ఈ హిప్పీని చూడు! గుర్తించావా?"

రామ్ ఆశ్చర్యంగా నన్ను చూశాడు.

"అరె, వస్తాద్ కా....కా....కా .... మేశ్వరరావు గారి కుమారుడు కదూ? రాకేష్! ఏమిటీ దుర్దశ!"

"దుర్దశ కాదు రామ్! ఒంటి దురద!" కాకా చెప్పాడు "ఇప్పుడు మిస్టర్ రాకేష్ ప్రయోజకుడ్ని కావాలని మన దగ్గరికి వచ్చాడు. ఇతనికి మన ఆర్గనైజేషన్‌లో ఆశ్రయం ఇవడం మన ధర్మం."

"కానీ కాకా, ఆ వ్యాపారం ఎందుకు మానేశావు?" అడిగాను.

కాకా తేలిగ్గా నవ్వేశాడు. "ఎంత దాచినా మిరప కాయల ఘాటు గాలి వాటానికి కొట్టుకుపోక మానదు కదా?"

"సరె, ముందు నీ ఆర్గనైజేషన్ యేమిటో చెప్పు!"

కాకా ఆలిండియా అనౌన్సర్‌లా అయిదు నిమిషాల్లో క్లుప్తంగా వివరించాడు: విని విస్తుపోయాను.

"అంతకంటే నువ్వు ప్రయోజకుడివి కాలేవు." కామెంట్ చేశాడతను.

"నీకు వేషం మార్చడం ఇష్టం లేదు. తండ్రితో బిజినెస్ చెయ్యాలని లేదు. పైకి చదవాలని లేదు. ఉత్తినే తిరగాలనీ లేదూ, తిని కూర్చోవాలనీ లేదు."

లేదని తలూపాను.

"వెరీగుడ్. అయితే నీకు ప్రయోజకుడ్ని కావాలని వుంది. అది ఫలానా రంగంలో కావాలని లేదు.మంచైనా

చెడైనా, న్యాయమైనా అన్యాయమైనా నిమిత్తంలేదు. ఏదోక మార్గంలో ప్రయోజకుడివి కావాలి. అంతేనా? అయితే నా ఆర్గనైజేషన్ గురించి ఆలోచించు! నేను చెప్పిన ప్రపోజిషన్ యెలా వుందో చెప్పు?"

కాకా మాటలు విని ఆలోచనల్లో పడ్డాను.

అతను మళ్ళీ అన్నాడు: "నీలాటి హిప్పీకి—మానసిక పీడితుడికి—ప్రయోజకుడ్ని కావాలన్న ఆలోచన రావడం చాలా సంతోషకరం. అయితే అది మంచి పనులద్వారా ముందు సాధ్యంకాదు. క్రమంగా నువ్వు వాస్తవప్రపంచం లోకి దిగివచ్చేవరకు మంచి చెడు విచక్షణాజ్ఞానం వుండదు. కాబట్టి ముందు చెడ్డ పనులే చేస్తావు. కంగారుపడకు! నేను చెప్పిన ఆలోచనలో ఎంత పరమార్థముందో నీకిప్పుడే అవగాహన కాదు. ప్రతి మంచిలోనూ చెడు వున్నట్లు—ప్రతి చెడులోనూ మంచి వుంది. నువ్వు చెడ్డపనులు చేస్తూ కూడా మంచివాడిగా చెలామణి కావచ్చు. అదృష్టం కలిసి వస్తే అందరిచేత పూజింపబడవచ్చు...."

కాకా ఫిలాసఫీ అర్థంగాక, "ఎలా? అనడిగాను.

"నా ఆలోచన ద్వారా నువ్వు ఆర్జించే దానిలో నీకు తోచినంత మేరకు ఈ దేశంలో దారిద్ర్యాన్ని రూపుమాపే ప్రయత్నాన్ని చెయ్యి!"

"అంటే—దాన ధర్ముడిని కావాలా?"

"అవును. నీకు హాజీ మస్తాన్ తెలుసా? స్మగ్లర్ గా ఎన్ని చెడ్డ పనులు చేసినా మంచిపనులు చాలా చేశాడు."

"కావచ్చు. కానీ—నేనంత భారీ యెత్తుకు ఎదగను కదా ప్రజలచేత పూజింపబడడానికి? పైపెచ్చు ఖర్మ కాలితే పోలీసులచేత దండింపబడవచ్చు!"

కాకా ఇబ్బందిగా చూశాడు. "ఓ. కే., రాకేష్!

నా ఆలోచన అంగీకారమైతేనే తిరిగి కనపడు. ఇక వెళ్ళు!'' అని లేచి లోని కెళ్ళిపోయాడు—

అది ప్రైవేట్ రూం, ఇతరులకు ప్రవేశంలేదని బోర్డు వుంది.

కాకా ఖిరపకాయల బిజినెస్ బెడిసికొట్టడంతో మత్తు మందుల స్మగ్లింగ్ లో దిగాడు. సిటీలో మత్తుమందులకు యువత ఇప్పుడిప్పుడే అలవాటు పడతోంది. ఇంకొన్నాళ్లు పోతే ఇక్కడకూడా బొంబాయి, మద్రాసుల్లో లాగ అండర్ గ్రౌండ్ క్లబ్బులూ, హిప్పీల స్థావరాలూ వెలిసే- అవకాశం లేకపోలేదు.

కాకా వ్యాపారం ఇప్పుడు సిటీలో బాగా వ్యాప్తి చెందినట్టు అతని మాటలద్వారా తెలుసుకొన్నాను. బొంభాయినుండి మత్తు పదార్థాలు విరివిగా సరఫరా అవుతున్నాయి. కాకా అడపాదడపా బొంబాయి వెళ్ళివస్తున్నాడు. సరుకు రవాణా చాలా సులభంగా జరుగుతోంది. స్థావరం కూడా రహస్యంగా ఏర్పాటు చేశాడు.

లాల్ బహదూర్ స్టేడియం వెనుక మారుమూల ఏకాంతంలో ఉన్న ఒక బిల్డింగ్ లో జూబ్లీ ట్రాన్స్‌పోర్టు కంపెనీ ట్రక్కులు బొంబాయి—హైద్రాబాదుల మధ్య తిరుగుతుంటాయి. వాటిలో సరుకు చెక్ పోస్టుల కళ్ళబడకుండా రవాణా అవుతోందింతవరకూ.

కాకాకు ముఠా అంటూ ఏమీ లేదు. అతని నమ్మిన బంటు గయారామ్‌తో, పార్ట్‌నర్ షణ్ముగంతో వ్యవహారాలు స్వయంగా చూసుకుంటున్నాడు.

ఇవన్నీ ఆలోచించాక అతని ప్రపోజిషన్ తిరస్కరించాలనిపించలేదు. మూడు నెలలు గోవా వాతావరణానికి అలవాటిపడ్డ నాకు, ఇంతకంటే మరోవిధంగా ప్రయోజకు

డ్నయ్యే మార్గం ఎలా కనిపిస్తుంది?

మర్నాడు అతనికి నా అంగీకారం తెలిపాను.

అతను షేక్ హాండ్ ఇచ్చాడు. "వెరీగుడ్! రాకేష్, నువ్వు ఒప్పుకొంటావని నాకు తెలుసు! ఇక చిటికెలో నువ్వు చకచక మెట్లెక్కేసి ప్రయోజకుడివై పోతావు!"

ఆ సంతోషంలో కాకా నాకు టీ తాగించి, నా విధులు వివరించాడు. వాటి ప్రకారం నేనతని ఆర్గనైజేషన్‌లో బిజనెస్ ప్రమోటర్ని. కాలేజి కుర్రాళ్ళనూ, అమ్మాయిలనూ మత్తు పదార్థాలకు అలవాటుచేసి, యువతరాన్ని చెడగొట్టడం నా ముఖ్యమైన విధుల్లో ఒకటి.

అంతేగాక, కొన్ని ముఖ్యమైన నైట్ క్లబ్బులు, మొగల్ రూమ్స్ వంటి ప్రదేశాలకు వెళ్ళి అమ్మకాలు బాగా పెరిగేలా చేయాలి.

ఆ తర్వాత కాకా నన్ను గోడవున్‌కు తీసికెళ్ళి పార్ట్నర్ షణ్ముగంతో పరిచయం చేశాడు. అతని తమిళ భాష వినలేక నా చెవులు గోలపెట్టాయి. గోడవున్ నిండా బేలుపెట్టెలు, డ్రమ్ములు, గోనెసంచులూ మొదలైనవి వున్నాయి.

మరో గదిలోంచి క్రిందకు వెళ్ళే అండర్ గ్రౌండ్‌లో సరుకు వుంది. కాకా రకరకాల పదార్థాలు చూపించి వాటి పేర్లూ, రుచులూ, ప్రభావమూ వివరించాడు.

"అదీ సంగతి! రేపటినుంచి నువ్వు కాలేజిల చుట్టూ తిరగాలి. జాగ్రత్త! త్వరపడి ఎవరినీ మచ్చిక చేసుకోకూడదు! ముందు ముఖాలు బాగా స్టడీ చెయ్యాలి-అమ్మాయిల విషయంలో ఇంకా జాగ్రత్తగా వుండాలి! మూడు నెలలు హిప్పీలమధ్య గడిపినవాడివి—స్వతహాగా నువ్వూ ఓ హిప్పీవి—నీకు అలాటి లక్షణాలు గలవాళ్ళని వల్లో

వేసుకోవడం కష్టం కాదనుకుంటాను....”

కాదని తెలూపాను.

“వెరీగుడ్! రేపు రంగంలో దిగి నీ సామర్థ్యం చూపించు!”

కాకా అలా సవాలు చేశాడు. దాంతో నా పౌరుషం పెరిగింది.

మర్నాడు ఉదయం సరిగ్గా తొమ్మిది గంటలకు నారాయణగూడ గర్ల్సు కాలేజి కెళ్ళాను. నా రాకపోకలు, ప్రవర్తన నాన్నకు మరింత అనుమానం కల్గించాయి. నిల దీసి అడిగితే ఏదో కాంట్రాక్టు చేస్తున్నట్టు చెప్పాను.

ఆ రోజు కాలేజిదగ్గర నన్నెవరూ ఆకర్షించలేదుగానీ, నేను అందరినీ ఆకర్షించాను.

నా వాలకం, వేషం అందరికీ వినోదం కల్గించాయి. ఆ వినోదంలోంచి ఆనందం పుట్టుకొచ్చి నన్ను తమాషా పట్టించారు. కొందరు నా జుత్తుపీకారు. మరికొందరు బెల్టు వూడదీశారు....మరికొందరు దానితోనే నా వీపు వాయిం చారు. వ్యవహారం అలా బెడిసికొట్టడంతో అక్కడనుంచి కాలికి బుద్ధి చెప్పాను.

జరిగింది విని కాకా నన్ను తిట్టాడు. నేను మరో ఛాన్సు ఇవ్వమన్నాను.

అలా కాదని కాకా ఆ రాత్రి బొంబాయినుంచి ఒక పార్టీ వస్తున్నట్లు, హోటల్‌లో రహస్య సమావేశ ముందనీ, తను ఫోన్ చేసిన వెంటనే రమ్మనీ చెప్పాడు.

3

సరిగ్గా రాత్రి తొమ్మిది గంటలకు ఫోను మ్రోగింది. నెమ్మదిగా లేచి రిసీవరందుకొని పేరు చెప్పాను.

అవతల నుంచి షణ్ముగం పలికాడు: "హలో రాకేష్! అర్జెంట్ మాటర్! నువ్వు తక్షణం హోటల్ మయూర్ కెళ్ళు! నేనూ కాకా పదకొండు తర్వాత వస్తాం. అక్కడ సీక్రెట్ కాన్ఫరెన్సు ఉంది. అర్థమైందా?"

"అర్థమైంది."

"ఆ హోటల్‌లో నాకో గది వుంది. నువ్వు రిసెప్షనిస్ట్‌తో ఈ కోడ్ చెప్పు—రూంకీ ఇస్తాడు."

"ఏం చెప్పాలి?"

"జాగ్రత్తగా విను! నువ్వు టేబుల్ మీద చిన్నగా రెండు దెబ్బలు వెయ్యాలి. అతను టైమెంతని అడుగుతాడు. నువ్వు చెప్పాలి. అతను మళ్ళీ రేడియో టైమేనా అనడుగుతాడు. కాదు రైల్వే టైమని నువ్వు చెప్పాలి. ఓ.కే.?"

"ఓ.కే!"

"వెరీగుడ్! వెంటనే వెళ్ళి మా కోసం ఎదురుచూడు!"

ఈ మాటలతో లైను కట్ కావటంతో చాలా సేపు అలాగే నిలబడిపోయాను. నాకేమీ పాలుపోలేదు. షణ్ముగం మాటలేమిటో, ఈ వ్యవహారమేమిటో ఏమీ అర్థంగాలేదు.

పైగా నా మానసిక స్థితికూడా అస్వస్థంగా వుంది. సరిగ్గా తొమ్మిదిన్నరకు బయలుదేరి హోటల్‌కు చేరుకున్నాను. రిసెప్షన్‌లో జనం పల్చగా వున్నారు. కౌంటరులో గోడ్‌గోలర్‌లా ఉన్న వ్యక్తి నన్ను వింతగా చూశాడు.

నేను దగ్గరికెళ్ళి టేబిల్ మీద రెండు దెబ్బలు వేశాను. అతను ఉలిక్కిపడిచూసి, వెంటనే సంబాళించుకున్నాడు.

"టైమెంత?"

"తొమ్మిదిన్నర!"

"రేడియో ఐటమేనా?"

"నా దగ్గర రేడియో లేదు, రైల్వే టైం!"

"నీ చేతికి వాచీలేదు, ఎలా చెప్తున్నావు?"

"వాచీ లేదు కాబట్టే రైల్వే టైం చెప్పాను."

అతను కీ తీసి విసిరాడు. దాన్నందుకొని వెనక్కి తిరిగి నడిచాను. "రూమ్ వన్—టూ—ఫోర్!" అర్చాడతను వెనుకనుంచి.

రూం 124 మూడవ అంతస్తులో చివర్న వుంది. గబ గబ నడిచి తలుపు తెరిచి లోనికెళ్ళాను. వెంటనే తలుపు మూసి కీ త్రిప్పాను. స్మగ్లర్లు! వాళ్ళెంత క్రూరంగా వుంటారో సినిమాల్లో చూశాను: జాగ్రత్తగా మెలగాలి.

గదిలో చీకటిగా ఉంది. లైటు వెల్గించి కాంతివంతం చేశాను. గదిలో వెచ్చటి గాలి బయటకెళ్ళడానికి వెంటిలేటర్ లేదు. వూపిరి కష్టమయింది....కిటికీ తెరిచి ఫ్యాను వేశాను. ఆ తర్వాత గదిలో చుట్టూ చూపులు సారించాను.

అప్పుడు కన్పించింది—బెడ్ మీద—

నా గుండె అదిరి, గిరుక్కున తిరిగి చుట్టూ చూశాను. గదిలో ఎక్కడా కదలిక లేదు, శ్వాస లేదు. ఫ్యాను గాలి శబ్దం తప్ప అంతా నిశ్శబ్దం.

తేరుకొని ఒక్క దూకులో బాత్‌రూం తలుపుదగ్గరికెళ్ళి చెవులు రిక్కించాను—సవ్వడిలేదు. చేత్తో చిన్నగా తలుపు నెట్టాను.

లోపల ఎవరూ లేరు....

కానీ నేల తడిగా వుంది. టాప్ నుంచి ఒక్కో చుక్క నీళ్ళు పడుతున్నాయి. డ్రైనేజి రంధ్రం దగ్గర సబ్బు నురగ ఉంది. షవర్ క్రింద రెండుమూడు పొడవాటి వెంట్రుకలున్నాయి. గదిలో టవల్ గానీ, దుస్తులు గానీ

లేవు.

సాలోచనగా వెనక్కి తిరుగుతోండగా హఠాత్తుగా ఫోను మ్రోగి నన్ను దరగొట్టింది.

రిసీవర్ ఎత్తి చెవి దగ్గర పెట్టుకున్నాను.

"రాకేష్!" షణ్ముగం అర్చాడు, "నువ్వు చేరుకున్నావా?"

కుదుటపడి, "చేరుకున్నాను...." అన్నాను.

"గుడ్! మేం కాస్సేపట్లో వచ్చేస్తాం!"

"మంచిది—కానీ—"

"ఏమిటి?"

"నేను రాకముందు ఈ గదిలో ఎవరున్నారు?"

"నా గదిలోనా! ఎవరుంటారు! గది తాళం నా దగ్గర ఉంది!"

"రిసెప్షన్‌లో డూప్లికేట్ ఉంది...."

"ఏమిటి నువ్వనేది, రాకేష్!"

"జాగ్రత్తగా విను! నన్నాకట్టుకునేందుకు నామీద. ఆడవాళ్ళను ఉసిగొల్పకు!"

"ఏమిటీ! నీకు మతి చెడింది! నీమీద నేను ఆడవాళ్ళను—హే భగవాన్! నేను బ్రహ్మచారిని! ఆంజనేయుడి భక్తుడ్ని!"

"అయితే ఇక్కడ బెడ్ మీద లేడీ హాండ్‌బాగ్ ఎలా వచ్చిందంటావ్?"

"హాండ్ బ్యాగా! ఎవరిది?"

"నీకు తెలుసు!"

"నీకు పిచ్చెక్కింది!"

"సరే, ఆమె ఎవరో కాస్సేపట్లో రావచ్చు. నీసంగతేమిటో ఆమె ద్వారానే కక్కిస్తాను!"

"నువ్వా బ్యాగును చూశావా?" అసహనంగా అరిచాడతను.

"మరింక దేన్ననుకున్నావు? నీ బొమ్మను చూశానా!"

"నోర్మ్యాయి! ఆ బ్యాగును తెరిచి చూశావా?"

"లేదు!"

"చూడు!"

"అలాగే! లైనో ఉండు!"

ఫోను పెట్టి, బెడ్ దగ్గరికి నడిచాను. జాగ్రత్తగా హాండ్ బ్యాగు నందుకొని జిప్ లాగాను. అందులో రెండు హెయిర్ క్లిప్పులు, చిన్న అద్దం, లిప్ స్టిక్, ఫేస్ పౌడర్, కర్చీఫ్, సన్నటి తీగచుట్ట, ఒక రోల్డుగోల్డు గుండీ ఉన్నాయి.

తిరిగి ఫోన్ ఎత్తి బ్యాగులో ఏమున్నాయో చెప్పాను.

"అయోమయంగా వుంది! నా గదిలో కెవరొస్తారు?" అన్నాడతను.

నా మెదడులో ఓ మెరుపు మెరిసింది.

"మాన్! నువ్వు సీక్రెట్ సమావేశం ఏర్పాటు చేశావు! ఒకవేళ ఆమె ఎవరో మైక్రోఫోన్స్ ఏర్పాటు చేయడాని కొచ్చిందేమో?"

"హిప్పీ! నీ మెదడును మ్యూజియంలో పెట్టాలి! ఎలా కనిపెట్టావు?"

"ఆ బ్యాగులో చిన్న గుండీ, తీగచుట్ట ఉన్నాయి.... అయితే ఎన్ని గాడ్జెట్స్ తెచ్చిందో తెలియదు. వాటి నెక్కడ పెట్టిందో తెలియదు. ఆమె తీరిగ్గా స్నానం చేసి బ్యాగు మర్చిపోయేంత హడావుడిలో యెందుకుపడిందో అసలు తెలియదు! నేను బగ్స్ గాలించి నీకు ఫోన్ చేస్తాను—"

ఫోను పెట్టేసి గదిలో వేగంగా గాలింపు ప్రారంభించాను.

టీపాయ్ క్రింద, టేబిల్ క్రింద, బెడ్ క్రింద, పూల కుండీల్లో, సీలింగ్ ఫానుమీదా....ప్రతిచోటా క్షుణ్ణంగా వెతికాను. ఎక్కడా మైక్రోఫోన్స్ కన్పించలేదు. ఒకవేళ ఆమె కంగారులో ఆ పని చేయలేదనుకొన్నాను: ఆమె ఈ ఒక్కటే మైక్రోఫోన్ తెచ్చి ఉండాలి.

చాలా సేపు సిగరెట్ తాగుతూ, కిటికీలోంచి చుక్కల్ని చూస్తూ గడిపాను. గంట గడిచినా ఎవరిజాడ లేదు. నాకు ఆవులింతలు ప్రారంభమై లైటార్పేశాను.

మసక చీకటిలో డ్రెస్సింగ్ మిర్రర్‌లో నా అవతారం చూసి భయపడ్డాను.

బెడ్ మీద వాలి కళ్ళు మూసుకున్నప్పుడు నాకింక తెరువ బుద్ధికాలేదు.

ఉన్నట్టుండి మెలుకువ ఎందుకొచ్చిందో తెలియదు. కళ్లు తెరిచి చూస్తే చిమ్మచీకటి! కాస్సేపటివరకు నాకేమీ కన్పించలేదు.

ఇంతలో ఏదో చప్పుడు విన్పించింది....ఎవరో వూపిరి పీలుస్తున్న సవ్వడి. నా రక్తం చల్లబడింది. గదిలో ఎవరో ఉన్నారు!

తటాలున లేవబోయాను. కానీ నా భుజంమీద బలమైన హస్తం పడి వెనక్కి తోసింది. తిరిగి వెల్లకిలా పడ్డాను.

“ఆగు మిస్టర్!” ఒక స్వరం పలికింది—బుల్ డోజర్ శబ్దంలా.

కొయ్యబారిపోయి అలాగే ఉండిపోయాను. ఆ గొంతు మళ్ళీ అంది:

"భయపడకు! నిన్నేమీ చెయ్యను! నన్నెవరో వెంటాడు తున్నారు....చాలా దూరం పరిగెత్తి వచ్చాను. నువ్వు లేవకుండా, లైటు వెయ్యకుండా అలాగే ఉంటే, కాస్సేపట్లో వెళ్ళిపోతాను."

నాకేమీ తోచలేదు. ఎవరతను? ఏమిటీ దబాయింపు? ఆ చీకట్లో కనీసం ఆకారం కూడా కన్పించడం లేదు.

ఊపిరి బిగించాను-కొన్ని క్షణాల తర్వాత నా కాళ్ళ మీద బరువుగా ఏదో వచ్చి పడింది.... వెచ్చగా, మెత్తగా స్పర్శ తాకింది. దాని క్రిందనుంచి కాళ్ళను వెలికి లాగుతూ పైకి జరిగాను. వణుకుతున్న చేతులతో కాళ్ళను ముట్టుకొని చూశాను. వెచ్చగా, జిగురుగా ఏదో తాకింది. వాసన చూశాను—

హఠాత్తుగా నా గుండె పనిచెయ్యడం మానేసింది....

నా కాళ్ళదగ్గర ఎవరిదో శవం పడి ఉంది!

విసురుగా ఎగిరి నా ప్రత్యర్థి మీద దాడిచేయబోయాను.

"ఆగు!" మళ్ళీ అరుపుతోబాటు ఈసారి నల్లగా మెరుస్తూ గొట్టంలాంటి వస్తువు కన్పించింది.

నేను దాన్ని గుర్తించే లోపున నా తలమీద గట్టిగా దెబ్బపడింది. నేను మొండిగా ముందుకు దూకి చేతులు గాల్లోకి విసిరాను. ఏమీ అందలేదుగానీ—మరో దెబ్బ తలమీద పడింది.

బైర్లుకమ్ముతోన్న నా కళ్ళకు తెల్లటి గ్లోవ్స్ తొడుక్కున్న చెయ్యి—ఆ తర్వాత నల్లటి చీకటి కన్పించాయి.

4

తిరిగి కళ్ళు తెరిచినపుడు గదిలో చాలామంది హడావుడిగా తిరుగుతూ కనిపించారు. నేను పూర్తిగా తెలివిలోకి రావడానికి అయిదు నిమిషాలు పట్టింది.

నా ప్రక్కన ఒక ఇన్‌స్పెక్టర్ నిలుచుని వున్నాడు. మరో ఇన్‌స్పెక్టర్ బెడ్ మీద అడ్డంగా పడివున్న ఆకారాన్ని చూస్తున్నాడు. మరికొందరు నిపుణులు గదిలోని వస్తువుల్ని క్రిందా మీదా చేస్తున్నారు.

"గుడ్!" ఇన్‌స్పెక్టర్ మంచినీళ్ళందించి అన్నాడు. "ఇక కులాసేనా?"

నీళ్ళు తాగి తలూపాను. ఇన్‌స్పెక్టర్ నా రెక్క పుచ్చుకొని పైకి లేపాడు. "నీ వాలకం చూస్తే హిప్పీలా వున్నావు. హిప్పీలకు బయభక్తులుండవు. తెలివితప్పుతూ యెందుకలా కేక పెట్టావు?" అడిగాడతను.

"నాకు—నాకేమీ తెలియదు!" గొణిగాను అయోమయంగా.

"మరి అతన్నెవరు చంపారు?"

"తెలియదు."

"అతనెవరో తెలుసా?"

"తెలియదు-చూసి చెప్తాను." బెడ్ దగ్గర కెళ్ళి ఆగాను. శవం బోర్లా పడివుంది. కాళ్ళు నా వైపు వేలాడుతున్నాయి. తల అవతలివైపు వుంది. వీపు మీద కొంత భాగం పట్టు ఎర్రగా వుంది. ఆ మరకలో వెడల్పాటి గాయం కన్పిస్తోంది. బెడ్ అవతలికి వెళ్ళి వంగి చూశాను.

ఒక్క గావుకేక పెట్టి వెనక్కి దూకాను—అంతే—ఇన్‌స్పెక్టర్ నా చెయ్యి పట్టుకొని ముందుకు లాగాడు. నా మరో చేతికి టీపాయ్ మీద బ్యాగ్ తగిలి దూరంగా పడింది.

ఇన్‌స్పెక్టర్ నన్ను బలంగా పట్టుకొని నిలబెట్టాడు.

"ఎవరతను?"

"కాకా!"

"ఎందుకు చంపావు?"

"నేను చంపలేదు—ఎవరో తెచ్చి నామీద పడేశారు!"

"ఎవరు?"

"చీకట్లో కన్పించలేదు. అతని దగ్గర రివాల్వర్ ఉంది. చేతులకి గ్లౌవ్స్ తొడుక్కున్నాడు. బుల్ డోజర్—మీ రెప్పుడేనా బుల్ డోజర్‌ని చూశారా? దాని శబ్దం విన్నారా? అతని గొంతు అలాగే వుంది."

"నువ్విక్కడెందుకున్నావు?"

"షణ్ముగం రమ్మన్నాడు."

"అతనెవరు?"

"కాకా పార్ట్‌నర్."

"ఎక్కడవుంటాడు?"

"స్టేడియం వెనుక ట్రాన్స్‌పోర్టు కంపెనీ ఉంది — జూబ్లీ ట్రాన్స్‌పోర్టు."

"ఫోన్ నెంబర్?"

"100008."

"నీ పేరు?"

"రాకేష్‌కుమార్."

"అడ్రసు?"

"అశోక్‌నగర్‌లో వుంటాను, ఫోన్ నెం. 300086"

"వెల్, ఈ బ్యాగెవరిది?"

"తెలియదు."

"నీతోపాటెవరున్నారు—గర్ల్ ఫ్రెండ్?"

"నో! గర్ల్ ఫ్రెండ్స్‌ని నేను చాలా గౌరవిస్తాను!"

"అయితే ఈ బ్యాగెలా వచ్చింది?"

"ఆమె ఎవరో నాకంటే ముందు వచ్చింది—"

"దేనికి?"

"ఆమె బ్యాగులో మైక్రోఫోన్ వుంది."

"ఓహ్, స్టాప్! ఈ గదిలో కూడా ఉన్నాయా? అవతల ఎవరైనా వింటారు!"

"నాకు తెలియదు!"

"బాయ్స్! ఈ గదిని బగ్స్ కోసం క్షుణ్ణంగా గాలించండి! వెల్, మిస్టర్ రాకేష్, షణ్ముగం ఎక్కడున్నాడు?"

"తెలియదు."

"నిన్నెందుకు రమ్మన్నాడు?"

"చెప్పలేదు—వచ్చి మాట్లాడతానన్నాడు."

"ఓ. కే., మిస్టర్ డేవిడ్, షణ్ముగంని పిలవండి! వెల్, ఆమె యెవరో నిజంగా నీకు తెలియదన్నమాట?"

"షణ్ముగానికి కూడా తెలియదు, కాకా కూడా."

"ఎవరికీ తెలియని మనిషి ఇక్కడకెందుకొచ్చింది? మైక్రోఫోన్ అమర్చి మీ రహస్యాలు తెలుసుకోవడానికా? మీ రహస్యాలేమిటి?"

"షణ్ముగం నాతో ఏమీ చెప్పలేదు!"

"మీ వ్యవహారమంతా అనుమానాస్పదంగా వుంది!"

"మిస్టర్ నేశన్, షణ్ముగం నుంచి రెస్పాన్స్ లేదు." డేవిడ్ చెప్పాడు.

"ఐసీ! అయితే మీరు బయటకెళ్ళి ఈ గదిలోంచి ఎవరైనా వెళ్ళినట్లు చూశారేమో వాకబు చెయ్యండి."

"ఇన్స్పెక్టర్, ఇక నేను వెళ్ళనా?"

"నీతో చాలా పని వుంది—నువ్వు చాలా దాస్తున్నావు."

"హంతకుడి గురించి నాకేమీ తెలియదు!"

"అయినా నువ్వు మా కస్టడీలో వుంటావు. నీ గురించి హంతకుడికి తెలుసునేమో? నీ తలమీద మరో రెండు దెబ్బలు పడితే ఎలా వుంటుంది?"

"అతడు నన్ను కూడా చంపుతాడనుకోను!"

"చావు నీకు చెప్పి వస్తుందా?"

"మిస్టర్ నేశన్, అరగంట క్రితం ఈ గదిలోంచి లావుగా, పొట్టిగా ఉన్న మనిషి గాభరాగా బయటకెళ్ళినట్లు తెలిసింది...."

"వెరీవెల్! ఇంకెవరైనా వెళ్ళారా? ఒక యువతి-"

"నో యెవరూ చూడలేదు."

"దటీజ్ బాడ్! ఆ మనిషిని మనం ట్రేస్ చెయ్యాలి. మిస్టర్ రాకేష్, నీ ఆత్మకథ స్టేట్‌మెంట్‌లో యెక్కేదాకా నువ్వు మాతోటే క్షేమంగా వుంటావు-సరేనా?"

5

హెడ్‌క్వార్టర్స్‌లో నన్ను అన్నివిధాలా ఇంట్రాగేషన్ చేసి—తృప్తిచెంది—అప్పుడు వదిలిపెట్టారు.

అప్పుడు సమయం రెండు గంటలవుతోంది. నాకు తిరిగి ఇంటికెళ్ళి ముసుగుతన్నాలని లేదు. నా గుండెను తొలిచివేస్తున్న అగ్ని కణాల్ని చల్లార్చుకోవాలి.

జీవితంలో నా ఆత్మీయుల్లో ఇద్దరి చావును చూశాను: పదిహేనేళ్ళక్రితం మా తాతయ్య—ఇప్పుడు కాకా.

కాకా ఇక లేడు. అతని వీపులో ఆరంగుళాల బాకు నానుంచి అతన్ని ఆరడుగుల గోతిలోకి తోసింది. మారక ద్రవ్యాలలో నేను సృష్టించుకున్న మనోమాంద్యం కాకా లేని కారణాన నయం కాకపోయినా, అతనికా గతి పట్టించినవాడ్ని పట్టుకొని గోతిలోకి నెట్టకపోతే మనశ్శాంతి కూడా లేకుండా పోతుంది.

హంతకుడు ఏ వర్గానికి చెందినవాడో స్పష్టమవుతోంది. సాయంత్రం కాకా నాతో బొంబాయి నుంచి ఒక పార్టీ వస్తున్నట్లు చెప్పాడు. షణ్ముగం హోటల్ గదిలో కాన్ఫరెన్సు ఏర్పాటు చేశాడు. ఆ పార్టీ పెద్ద స్మగ్లింగ్ ముఠా. వాళ్ళు మరో పార్టీతో డీల్ చేసేటప్పుడు తమ ఉనికిని కాపాడుకొనే ప్రయత్నాలు చేయడంలో అసహజమేమీ లేదు. అందుకే హోటల్ గదిలో బగ్స్ ఏర్పాటు చేశారు. ఆ కాన్ఫరెన్స్‌ని రహస్యంగా రికార్డ్ చేసి, డబుల్ క్రాస్ ప్రమాదాన్ని నివారించడానికి ముందు జాగ్రత్త ఆయుధంగా వుంచుకోవాలనుకున్నారు.

అయితే కాన్ఫరెన్స్ జరగలేదు.

వింత వింత సంఘటనలు జరిగాయి—బయట ఎక్కడో వ్యవహారం బెడిసికొట్టిన పర్యవసానంగా కాకా నిర్జీవ శరీరం హోటల్ గదికి చేరింది.

షణ్ముగ అదృశ్యమయ్యాడు.—ఎక్కడికి?

శవం ఎవరి కంట బడకుండా హోటల్ కెలా చేరింది?

బ్యాగును మరిచివెళ్ళిన ఆ రహస్యమయ యువతి యెవరు?. నన్ను బెదిరించిన బుల్‌డోజర్ గొంతు మనిషిని ఎలా పట్టుకోవాలి?

ఈ ప్రశ్నలకు సమాధానాలు దొరకలేదు—

అయితే ఒకటిమాత్రం నిశ్చయంగా తెలుసు: కాకా హత్య గోడవున్‌లో జరిగింది. షణ్ముగం నాకు రెండు సార్లు ఫోన్ చేసినప్పుడు కూడా గోడవున్‌లో నేవున్నాడు. అతనితోపాటు కాకా కూడా ఉంటాడు.

హత్య అక్కడ జరిగిందంటే—ఆ పార్టీతో కాన్ఫరెన్స్ కూడా అక్కడే జరిగి ఉంటుంది. అక్కడెందుకు

జరిగింది? హోటల్ గదిని యెందుకు మార్చుకొన్నారు? నేను బగ్స్ ఉన్నాయని చెప్పడంతో షణ్ముగం మనసు మార్చుకున్నాడా? ఆ బగ్స్ కారణంగానే వాళ్ళమధ్య వివాదం తలెత్తి పరిస్థితి హత్యకు దారితీసిందా?

ఏదేమైనా నేనొకసారి గోడవున్ కెళ్ళి చూడాలనుకున్నాను.

పావుగంటలో అక్కడి చీకటి వీధిలో ఆటో దిగాను. నా గుండె వేగం హెచ్చింది. గోడవున్ ఇరవై అడుగుల దూరాన ఉందనగా—హత్య జరిగిన స్థలంలో అనధికారికంగా ప్రవేశిస్తున్నానన్న భయంతో మెదడు మొద్దుబారింది.

గోడవున్ తలుపు తాళంవేసి లేదు, ఓరగా తెరిచి ఉంది. లోపల చీకటి.

జాగ్రత్తగా తలుపును కర్చీఫ్‌తో నెట్టాను. ఆ తర్వాత లోనికెళ్ళి అదురుతున్న గుండెతో నిలబడ్డాను. కొన్ని క్షణాల తర్వాత తలుపు ప్రక్కన లైటు స్విచ్ ఉన్నట్లు జ్ఞాపకం వచ్చింది. మరుక్షణం లైటు వెలిగించాను.

వెలుతురు పరుచుకొన్న విశాలమైన హాలులో ట్రాన్స్‌పోర్టు సరుకు చెక్కుచెదరకుండా కన్పించింది. చెక్కపెట్టెలు, గోనెసంచులు, డ్రమ్ములు వగైరా....

హాలులో లైటువల్ల ఆఫీసుగదిలో వస్తువులు అస్పష్టంగా కన్పిస్తున్నాయి. గబగబ ఆ గదిలోకెళ్ళి లైట్లు వేశాను.

హత్య అక్కడే జరిగిందని వాతావరణం చెపుతోంది- హత్యకుముందు చాలా పెనుగులాట జరిగింది. ఫైళ్ళూ కాయితాలూ నేలమీద పారేసి ఉన్నాయి. కుర్చీలు అడ్డంగా పడి ఉన్నాయి. టేబిల్ ఓ ప్రక్కకు జరిగి

పోయింది. గోడకు బిగించిన ప్లయివుడ్‌లో సరిగ్గా షణ్ముగం కూర్చొనే స్థానంలో—అతని తల ఆనే చోట పొడవాటి గాటు కన్పిస్తోంది. బహుశ హంతకుడు అతని మీదకు దాడిచేసినపుడు గురితప్పి కత్తి ప్లయివుడ్‌ని చీల్చి ఉంటుంది.

టేబిల్ క్రింద చిన్న రక్తపుమడుగు, దాని పక్కనే అద్దం పగిలిన టార్చి కన్పించాయి. కర్చీఫ్‌తో టార్చి నందుకొన్నాను. ఎడమవైపు బార్లా తెరిచి ఉన్న కిటికీ లోంచి అవతల వీధి కన్పిస్తోంది. అదిరిపడ్డాను. ఆ వీధిలో నన్నెవరైనా చూస్తే నిండా మునిగిపోతాను!

తటాలున లైటార్పి కిటికీ దగ్గరకెళ్ళాను. తల బయట పెట్టి వీధిలో చూశాను. ఎవరూ లేరు.

వెంటనే బయట నేలమీద టార్చి వేశాను. అస్పష్టమైన పాద ముద్రలు కన్పించాయి....అక్కడే తెల్లగా మెరుస్తూ చిన్న స్టీలు స్పూను కూడా కన్పించింది.

అదెవరిది?

మరుక్షణం అవతలకి దూకి, దాన్ని కర్చీఫ్‌తో అందుకొని చూశాను. దానిమీద H S R అని అక్షరాలు చెక్కి ఉన్నాయి.

ఎవరిది? ఈ పేరు షణ్ముగానిదా? వీటిలో మధ్య అక్షరం అతని పేరు సూచించినా, ఒక మామూలు టీ స్పూనుమీద ఎవరూ పేర్లు చెక్కించుకోరు!

అయితే వీటిని ఎవరు, యెందుకు చెక్కారు? ఆ అవసరం ఎవరికి ఉంటుంది?

సమాధానం క్షణంలో దొరికింది—నేనో హిప్పీ కావటంవల్లా, హోటల్ పద్ధతులతో అనుభవం ఉండటం వల్లా—అంతేగాక ఆ హోటల్ పేరేమిటో కూడా కని

పెట్టేశాను!

HOTEL SEA ROCK.

అయితే ఆ స్పూను అక్కడికెందుకు వచ్చిందో అర్థం గాలేదు—అసలు పార్ట్‌నర్ షణ్ముగం! యెక్కడున్నాడిప్పుడు?

వెంటనే ఆ స్పూనుతో హోటల్ కెళ్ళి ఆరా తీయాలన్న ఆత్రుతను అణుచుకున్నాను. నా మెదడులో మరో అనుమానం ప్రవేశించింది—స్మగ్లర్లు ఇక్కడ దౌర్జన్యం జరిపి గోడవున్ని కూడా దోచుకున్నారా?

ఈ అనుమానంతో తటాలున లోనికి దూకి అండర్ గ్రౌండ్‌లోకి పరిగెత్తాను. లైటు వెలిగించి నిశ్చేష్టుడ్నయ్యాను. ఖాళీ! అనుకున్నట్లే వాళ్ళు సరుకంతా దోచుకుపోయారు!

భారంగా నిట్టూర్చి వెనక్కి తిరిగాను. అప్పుడే వూహించని సంఘటన ఒకటి జరిగింది: హఠాత్తుగా లైటారిపోవడంతో నేను తటాలున ముందుకు దూకి వేగంగా మెట్లెక్కడం, అంతలో పైన ఒక భారీ కాయం నన్ను గట్టిగా ఢీకొనడం, నేను గిరి గిర తిరుగుతూ మెట్లమీంచి వచ్చి నేలమీద పడడం...క్షణాల్లో జరిగిపోయాయి.

6

కళ్ళు నులుముకొని చూశాను. చీకటి! అంత యెత్తు నుంచి క్రిందపడ్డంవల్ల తల గట్టిగా నేలకు కొట్టుకొంది.

చిన్నగా మూల్గి లేచి నిలబడ్డాను. చీకట్లో యేమీ కన్పించలేదు.

ఇంతలో ఒక స్వరం పలికింది! "మిస్టర్ రాకేష్!" నా ఒంటిమీద తేళ్ళూ జెర్రులూ ప్రాకాయి! అదేకంఠం—బుల్‌డోజర్ శబ్దం.

"నువ్వు మా దారికి అడ్డు తగులుతున్నావు. నీలో భయం పుట్టించి మానుంచి దూరంగా తరమడానికే నీ మీద శవం పడేశాను. కానీ—నువ్విప్పుడు హిప్పీవిగాక కోతి వన్నించుకుంటున్నావు! నీకు సరైన స్థానం ఇదే!"

ఆ తర్వాత వేగంగా అడుగులు పైకి వెళ్ళిపోతూ విన్పించాయి. నేను తేరుకొని విసురుగా మెట్లెక్కి ఉరుకుతూ గొంతు చించుకుని అర్చాను, "యూ బాస్టర్డ్! వెలుతుర్లో నీ ముఖం చూపించడానికి సిగ్గుపడుతున్నావెందుకు!"

సమాధానంగా గది ప్రతిధ్వనించింది: ఒక్క బుల్లెట్ ప్రేలిన శబ్దం బాంబుపడ్డ శబ్దాన్ని సృష్టించింది.

హతాశుడై నిలబడిపోయాను. కొన్ని క్షణాలో తేరుకొని నేను చీకటికూపంలో బందీనయ్యానని గ్రహించాను. ద్వారం దగ్గర రాతిపలక మూసుకుపోయింది!

క్రిందికి దిగివచ్చి సిగరెట్ వెలిగించాను. ఏం చెయ్యాలో చాలాసేపటివరకు తోచలేదు. టార్చిని ఆఫీసులో వదిలినందుకు తిట్టుకున్నాను.

ఇప్పుడు రాతిపలకను తొలగించడం సాధ్యంకాదు! అలాగే కాంక్రీటు సీలింగ్ పగలగొట్టడం కూడా! గోడల్ని త్రవ్వవచ్చు. కానీ ఆ మార్గం ఎక్కడికి తీసికెళ్తుందో అనూహ్యం.

ఆ క్షణంలో నాకు చావుభయం పట్టుకొంది. బోనులో పడ్డ ఎలుకలా అటూ ఇటూ తిరిగాను. గాలి చొరని ఈ చీకటి గదిలో కొన్ని గంటలు గడిపితే చాలు—మృత్యువు దానికదే వచ్చి గట్టిగా హత్తుకుంటుంది....

అప్పుడే చెమటలు కక్కటం ప్రారంభించాను. నాకు తెలియకుండా నా నోటినుంచి విచిత్ర శబ్దాలు వెలు

వడసాగాయి. ఒళ్ళంతా చెమటలు కారుస్తూ భరింపరాని వాసన వేస్తోంది!

ఉన్నట్టుండి నా కళ్ళముందు నేను చేయబోయే ఈ దిక్కుమాలిన మృత్యుయాత్రకు నాందిపలికిన గోదాయాత్ర ఆ తర్వాత నా పతనం భీకరదృశ్యాలుగా తిరుగుతూ వెక్కిరించసాగాయి....

దానితో నాకు పిచ్చెక్కినట్లయి చుట్టూ పరిగెత్తాను. చేతుల్ని గాల్లోకి వూపాను. ఎగురుతూ గంతులేశాను. కాలికి తగిలిన ఏదో వస్తువునందుకొని విచిత్రంగా అర్చాను. దానితో గోడ దగ్గరికి పరిగెత్తి — దాన్ని తీసుకొని—నా శక్తికొద్దీ త్రవ్వడం ప్రారంభించాను.

త్రవ్వుతూ .... త్రవ్వుతూ .... ఎంతదూరం వెళ్ళానో తెలియనే లేదు! ఎంత సమయం గడిచిందో కూడ తెలీదు! ఇంతలో నా చేతిలో వస్తువు కేదో ఖణేలుమని తగలడంతో ఆగిపోయాను.

ఆయాసంతో వగరుస్తూ సిగరెట్ ముట్టించాను. అంత ఉన్మాదంలోనూ నా మెదడు చురుగ్గా పనిచేయడం ఆశ్చర్యంగా ఉంది. వెంటనే అగ్గిపుల్ల వెల్గించి చూశాను. నా మార్గాని కడ్డుగా పునాదిరాళ్ళున్నాయి!

అవక్కడ కెందుకొచ్చాయో అర్థంకాలేదు. గోడవున్ కాంపౌండ్లో మరో ఇల్లువుండే అవకాశం లేదు. ఆవైపు వీధి వుండాలి. ఆలోచించుకుంటూ రాయిని తొలగిస్తోంటే నా చేతులు తడవటం ప్రారంభించాయి. రాయిని పూర్తిగా తీసి క్రిందపడేశాను.

అంతే—చివ్వుమని నీళ్ళు చిమ్మి నా బట్టలు తడిసిపోయాయి! ఒక్కసారిగా దుర్వాసన కొట్టింది!

నా గుండెలో రాయి పడింది. అవైపు డ్రైనేజి కాలువ పారుతోంది! వెనక్కి తిరిగి గదిలోకి పరిగెత్తాను. కానీ అదెంత మూర్ఖత్వమో వెంటనే గ్రహించాను. ఆ అంతు లేని ప్రవాహంతో గది నిండడానికీ, నేను జలసమాధి కావడానికీ ఎంతో సమయం పట్టదు!

చటుక్కున జేబుల్ని తడుముకున్నాను. స్క్రూవు వున్న కర్చీఫ్‌ని తీశాను. నాకింకా ప్రాణంమీద ఆశ చావడం లేదు! అగ్గిపుల్ల గీసి గదిలో వేగంగా గాలించాను. ఒక మూల పాలిథిన్ కవరు దొరికింది. దానిలో స్క్రూవు పెట్టి తిరిగి కర్చీఫ్‌లో చుట్టి జాగ్రత్తగా జేబులో పెట్టుకున్నాను.

మురికినీళ్ళు వేగంగా గదిలోకి చిమ్ముతున్నాయి.

నేను కన్నందగ్గరికి వెళ్ళి నాకు సరిపడే మేరకు రాళ్ళు తొలగించి, ప్రవాహానికి తట్టుకొని ఎదురీదడానికి శక్తిని కూడదీసుకున్నాను. కళ్ళు గట్టిగా మూసుకొని, ఆ మురికి నీటిలో తలపెట్టి, రెండు చేతులతో ప్రక్కరాళ్ళను పట్టుకొని పైకెగిరాను.

కెనాల్‌లో మోకాళ్ళలోతు నీళ్ళు పారుతున్నాయి. దాని శబ్దానికి నా శరీరం జలదరించింది. వెచ్చటి దుర్గంధంతో కూడిన గాలికి ఊపిరి కష్టమయింది.

అయినా శక్తినంతా కూడదీసుకొని మాన్యూహోల్ పాయింట్ కోసం నీళ్ళను చిమ్ముకుంటూ పరిగెత్తసాగాను. కెనాల్ గోడలు అయిదడుగుల ఎత్తు వున్నాయి. వంగి ఉరుకుతూ చేతులతో పైకప్పును తడమసాగాను.

చివరికి ఒకచోట పాయింట్ తగిలింది. భారంగా నిట్టూర్చి, మూతలేపి బయటికి వస్తున్నప్పుడు నా వొంట్లో సత్తువంతా చచ్చిపోయింది....

ఈ అనుభవంతో నేనిక లక్ష్యాన్ని సాధిస్తానన్న నమ్మకం పోయింది. విపరీతంగా ఆందోళనపడ్డాను. ఘరానా స్మగ్లర్ల చేతిలో ఇప్పుడు నా ప్రాణాలకు ప్రతి క్షణం ప్రమాదం ఉందన్నది భయపెట్టింది. కాకా ఆత్మకు శాంతి చేకూర్చలేనేమోనన్న శంకతో మనసంతా అల్లకల్లోలమైంది....

7

కాకా నమ్మినబంటు గయారామ్ నన్ను కంగారుగా చూసి, "ఏమిటి రాకేష్?" అన్నాడు.

"కాకా చచ్చిపోయాడు!" అన్నాను.

రామ్ నోరు తెరిచాడు, కానీ మాట పెగల్లేదు.

"వింటున్నావా? కాకా చచ్చిపోయాడు! అతన్ని చంపి వాళ్ళు హోటల్లో నా మీద పడేశారు! సాయంత్రందాకా బొంబాయినుంచి ఒక పార్టీ వస్తున్నట్లు చెప్పాడు. వాళ్ళెవరు? నీకు తెలుసా?"

రామ్ కళ్ళు విశాలమయ్యాయి "సర్దార్!" అరిచాడతను. "సర్దార్ అలా చేశాడా! లేదు, రాకేష్, లేదు! అతనలా చేయడు! చాలా మంచివాడని...."

"నువ్వు నోర్మూయి! వాడెక్కడుంటాడు?"

"ఎందుకు? నువ్వక్కడికి వెళ్తావా? వద్దు రాకేష్! పోలీసులకి చెప్పేయ్!"

"ఒహ్, నువ్వుత్త దద్దమ్మవి! సర్దార్ ఎక్కడుంటాడో చెప్పు!" అరిచాను గట్టిగా.

రామ్ భయంగా చూశాడు.

"అదెవరికీ తెలియదు, అతని అనుచరులకి తప్ప! నాలుగేళ్ళ క్రితం బాగా పేరుపొందిన సినీనటి చిత్ర నీకు తెలుసా? ఇప్పుడామె మత్తుమందులు తిని సర్దార్‌కు బానిసయ్యింది!

అతనెక్కడుంటాడో ఆమెకు తెలుసు."

"సరె, ఒక లావాటి పొట్టిమనిషి — బుల్ డోజర్ చప్పుడులాటి గొంతు—అతనెవరో నీకు తెలుసా?"

"తెలియదు!"

"షణ్ముగం ఇక్కడికొచ్చాడా?"

"లేదు."

"ఇంట్లో లేడు—ఎక్కడికెళ్ళాడో తెలుసా?"

"తెలియదు!"

"సరే—నీ దగ్గర కత్తి ఉంటే ఇలా ఇవ్వు!"

"దేనికి!"

"షటప్! చెప్పినట్టు చెయ్యి!"

రామ్ లోనికి ఉరికి కత్తి తెచ్చాడు. దాన్నందుకున్నాను. ఆ తర్వాత పెరట్లోకెళ్ళి రెండు బకెట్ల నీళ్ళు నెత్తిమీద గుమ్మరించుకున్నాను. రామ్ నన్ను విచిత్రంగా భయంగా చూస్తోంటే; నేను గుడ్ నైట్ చెప్పి బయటికి నడిచాను.

సినీనటి చిత్ర ఖైరతాబాదులో ఒక అద్దె యింట్లో వుంటోంది. అక్కడికి చేరడానికి ఇరవై నిమిషాలు పట్టింది. ఇల్లు చీకటిగా వుంది. ఇంటిముందు గూర్ఖా లేడు. ఇంట్లో ఇదివరకటి వైభవం లేదు. చేజేతులా ఆమె భవిష్యత్తును పాడుచేసుకుంది.

గేటు ఎక్కి లోనికి దిగాను. లోపల ఒక కారు వుంది. అది ఆమెది కాదు.

మేడమీద ఒక గదిలో లైటు వెలుగుతోంది. మిగతా ఇల్లంతా చీకటి. అర్ధరాత్రిపూట ఇంట్లో పరాయి కారు ఎలాటి అర్థాన్ని సూచిస్తుందో నాకు తెలిసినా—అందుకు భిన్నంగా నా మెదడులో తళుక్కున ఓ మెరుపు

మెరిసింది: హోటల్ హాండ్ బ్యాగు జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఆ బ్యాగు మాజీనటి చిత్రదేనా?—అక్కడ మైక్రోఫోన్స్ ఏర్పాటు చేసింది ఆమేనా?

నా రక్తం పరుగులు తీసింది. వేగంగా యింటికేసి వురికాను. ముందు తలుపు తెరిచే ఉంది. శబ్దంగాకుండా జొరబడి గబగబ మేడమెట్లెక్కాను. పైన గది చేరుకొని తలుపు చాటున నిలబడ్డాను.

లోపల లైటు వెలుగులో కుర్చీలో కూర్చొని వున్న మంచి సౌష్టవం గల పాతికేళ్ళ యువకుడు కన్పించాడు. అతనెదురుగా మంచంమీద చిత్ర కూర్చొనుంది. ఆమె అసహనంగా చేతులు నలుపుకుంటూ, బిత్తర చూపులు చూస్తోంది.

కొన్ని క్షణాలు గడిచాక అందామె: "కుమార్! ఇక సర్దార్ నన్ను క్షమించడు! నన్ను నమ్ము. నువ్వు తప్ప నన్నెవరూ నమ్మరు! నామీద నీకు చాలా నమ్మకమూ, జాలీ వున్నాయికదూ కుమార్?

"అక్కడ కెళ్ళినప్పుడు నేనేమీ తిన్లేదు, తాగలేదు. పన్నెండు గంటలకి మీరింతా కాన్ఫరెన్స్‌కి అక్కడికొస్తారని చెప్పావు. నేను పది గంటలకే వెళ్ళి దాన్ని అమర్చాను—డ్రెస్సింగ్ మిర్రర్ వెనుక. మరొకటి అనవసరమన్పించింది. చాలా శక్తివంతమైనదని నువ్వే అన్నావు. ఆ పనయ్యాక నాకు స్నానం చేయాలన్పించింది. షవర్ బాత్ అంటే నేనెంత పడి ఛస్తానో, ఆ స్నానం చేసి ఎన్నాళ్ళయిందో నీకేం తెలుసు!"

కుమార్ సిగరెట్ నుసిరాల్చి, "నువ్వు చాలా దురదృష్టవంతురాలివి!" అని క్లుప్తంగా కామెంట్ చేశాడు.

"అవును, ఈ కొంపలో నాకు కన్నీళ్ళు తప్ప ముఖం

కడుక్కునేందుకో గ్లాసుడు నీళ్ళు దొరకవు!" అంది చిత్ర దుఃఖాన్ని ఆపుకునేందుకు యాతనపడుతూ. "అందుకే అక్కడ తెగించి స్నానం చేశాను! తనివితీరా ఆ సౌఖ్యం అనుభవించాను. ఇంతలో బయట అడుగులు, మాటలూ వినిపించడంతో ఆదరాబాదరా బట్టలేసుకొని తలుపుదగ్గర చెవులు రిక్కించాను. ఆ భయాన్ని వర్ణించలేను కుమార్! వాళ్ళెవరో నాకు తెలియదు. కాని మన క్లయింట్స్ అని అనుమానించాను. అయితే వాళ్ళెవరూ లోనికి రాలేదు! బయటనుంచే వెళ్ళిపోయారు.... వెంటనే నేను బ్రతుకు జీవుడా అనుకుంటూ పారిపోయి వచ్చేశాను. ఆ కంగారులో నా బ్యాగు నక్కడే మరిచిపోయాను!"

కుమార్ సిగరెట్ పూర్తిగా నలిపేసి, "ఈ మాటలు సర్దార్‌కు చెప్పు; చక్కగా వింటాడు" అని లేచి నిలబడ్డాడు.

"కుమార్!" చిత్ర ఛెంగున నిలబడింది, "నువ్వు కూడా ఇలాగే అంటావా? నిన్ను స్వాతి తమ్ముడికంటే ఎక్కువ చూసుకున్నాను."

"కానీ నేనేం చెయ్యను? ఈ రాకెట్‌లో బంధుత్వాలకు తావులేదు. అంతా సర్దార్ ఇచ్చే తీర్పుమీద ఆధారపడి ఉంది, పద!"

కుమార్ ముందుకు కదిలాడు.

చిత్ర అయోమయంగా చూసి అతన్ని అనుసరించింది.

నేను స్తంభం చాటున నక్కి, వాళ్ళు బయటికొచ్చాక జాగ్రత్తగా అనుసరించాను: ఘోరమైన పొరపాటు చేశాను: అంత తెలివితక్కువ పొరపాటు నేనెప్పుడూ చేయలేదు. వాళ్ళు బయటికెళ్ళిపోయి తలుపుకు తాళం వేస్తుంటే లోపల నేనున్నాను ఆగమని ఎలా చెప్పాలి?

నన్ను నేను తిట్టుకొని వెనక్కి తిరిగి ఓ గదిలోకి దూరకాను. అక్కడ కిటికీ తెరిచేసి బయటికి దూకాను. వడివడిగా నడిచి ఇంటిముందుకు కొచ్చాను. వాళ్ళిద్దరు ఇంకా వరండాలోనే నిలబడి మాట్లాడుకుంటున్నారు. నేనొక్క క్షణం తటపటాయించలేదు! మొక్కలనానుకొని ఉన్న కారు దగ్గరికి ఉరికాను. డిక్కీ తాళంవేసి ఉంది. ముందు నిరాశపడి, తర్వాత ఆలోచించకుండా వెనక డోర్ తెరిచి ఫుట్ బోర్డుమీద వెల్లకిలా పడుకున్నాను. వాళ్ళు తప్పకుండా ఇద్దరూ ముందుసీట్లోనే కూర్చుంటారు కానీ, దారిలో ఎవరైనా వెనకసీట్లో ఎక్కితే....

ముందుడోర్ తెరుచుకున్న శబ్దమైంది. వాళ్ళేదో మాట్లాడుకుంటూ ముందుసీట్లో కూర్చున్నారు. నిట్టూర్చాను! కుమార్ డ్రైవింగ్ సీట్లో వున్నాడు. కారు కదిలింది. కొంత దూరంలో ఆగింది. గేటు తెరుచుకున్న చప్పుడు— మళ్ళీ కారు బయలుదేరింది. గేటు మూసుకున్న చప్పుడు.

తర్వాత కారు స్టార్టయి వేగంగా వెళ్ళసాగింది. నేనలాగే కదలకుండా పడుకొని కత్తిని తడుముకున్నాను. కారు కుదుపులకి అది నా కడుపులో గుచ్చుకోకుండా తీసి చేతిలో పట్టుకున్నాను. కారు ఎటు వెడుతోందో తెలియదు. కొంత దూరం వేగంగా ప్రయాణించి హఠాత్తుగా వెలుతురు ఉన్నచోట ఆగింది.

"సర్దార్ కు ఆపిల్ పళ్ళంటే చాలా యిష్టం...." కుమార్ అంటున్నాడు, "అతన్ని మస్కా కొట్టించాలంటే ఇదే మంచి ఉపాయం."

"వెళ్ళు!" అంది చిత్ర.

ముందుడోర్ తెరుచుకున్న శబ్దమైంది. కాస్సేపటి తరువాత వెనకడోర్ తెరుచుకుంది. నా గుండె అదిరింది!

ఇంతలో ఒక ఆపిల్ బుట్టవచ్చి సీట్లో పడింది. తిరిగి తలుపు మూసుకుంది. అప్పుడు కుదుటపడ్డాను.

ఆ తర్వాత ప్రయాణమంతా ఎక్కడా ఆగకుండా సాగింది.

కారు కుదుపులకి ఒక్కో ఆపిల్ ఎగిరి నామీద పడు తోంటే, కత్తికి పనికల్పించి గమ్యం చేరేవరకూ నా కెపా సిటీకి సరిపడేన్ని పళ్ళు స్వాహా చేశాను.

చివరికి కారు ఒక బంగళాలో ఆగినట్టు గ్రహించాను. అప్పుడుగానీ మళ్ళా నే నెలాటి ప్రమాదంలో పడ్డానో తెలియలేదు! వాళ్ళు కారుదిగి పళ్ళకోసం వెనుకడోర్ తెరి స్తే పట్టుబడతాను!

ఈ ప్రమాదాన్ని నివారించడానికి నేను రంగంలో దిగేలోగానే వాళ్ళు కారుదిగి నిలబడ్డారు.

"శంభూ! వెనుక పళ్ళబుట్ట వుంది, అందుకో!" కుమార్ అరిచాడు.

మరుక్షణం డోర్ తెరుచుకోవడం, ఒక పహిల్వాన్ సున్నటి గుండు పెట్టి తొంగిచూడ్డం, నా గుప్పెడు గుండె ఆగిపోవడం.... అన్నీ జరిగిపోయాయి.

"కుమార్! ఇక్కడెవడో ఉన్నాడు!" కీచుమన్నా డతను.

"ఎవరు?"

"ఏమో!" పహిల్వాన్ వంగి నా కాళ్లు పట్టుకున్నాడు. ఈడ్చి తన్నాను. గిరగిర తిరుగుతూ దూరంగా వెళ్ళి పడ్డాడు. ఇంతలో ఇవతలి డోర్ తెరుచుకుంది.

"హల్లో! ఎవరది? ఓహ్, చిత్రా వీడు మనవెంట వచ్చాడేమిటి!" కుమార్ అరిచాడు.

నేను లేచి కూర్చున్నాను. అతనికి పళ్ళబుట్ట అందించి

కారు దిగాను. ఇంటిలో వెనుకనుంచి పహిల్వాన్ నా చెయ్యిపట్టి లాగాడు.

"ఇక్కడికెందుకొచ్చావ్! ఎవరున్నువ్వు?"

అతన్ని విదిల్చికొట్టాను.

"నీతో మాట్లాడను! నన్ను సర్దార్ దగ్గరకి తీసికెళ్ళు!"

అప్పుడు కుమార్ తెలివిలోకొచ్చి రివాల్వర్ తీశాడు. దాన్ని నాకు గురిపెట్టి చేతులెత్తమన్నాడు. పహిల్వాన్ నా జేబుల్లో వస్తువులన్నీ తీసుకున్నాడు.

"ఓహ్ కుమార్! ఇప్పుడు సర్దార్ నన్నేగాక, నీ పని కూడా పడతాడు!" అర్చింది చిత్ర.

"భయపడకు! అతని పని నేను పడతాను!" అన్నాను.

పహిల్వాన్ నన్ను ముందుకునెట్టి నడవమని కసిరాడు.

8

స్మగ్లర్ సర్దార్ వయస్సు యాభై ఉంటుంది. ఆపిల్ పండులాంటి ముఖం. ఆంబోతులాంటి శరీరం. స్మగ్లర్ అనే సరికి అతను చాలా క్రూరంగా ఉంటాడని ఎవరైనా అనుకుంటారు గానీ, నాకలా అనిపించలేదు.

పహిల్వాన్ చేతిలో ఆపిల్ బుట్టను చూసి అతను సంతోషపడ్డాడు. నన్ను చూసి కూడా పట్టించుకోకుండా పహిల్వాన్ అందిస్తున్న పళ్ళను తనివితీరా తింటూ వాటి రుచిని పొగడసాగాడు.

చిత్ర భయం భయంగా చూస్తోంది. అయిదు నిమిషాలు గడిచాక కుమార్ చిన్నగా దగ్గి అన్నాడు: "సర్దార్, ఈ హిప్పీ మమ్మల్ని వెంబడించి వచ్చాడు. ఇతను కాకా మనిషని నా అనుమానం.."

సర్దార్ నెమ్మదిగా తలెత్తి నన్ను చూశాడు: "అవును, నువ్విక్కడికెలా వచ్చావ్!" అన్నాడతను చిరాగ్గా.

అంతవరకు ఆవేశం అణచుకుంటున్న నేను అతని మాటలకి రెచ్చిపోయాను. ముందుకి దూకి, అతని కంఠం పుచ్చుకొని అర్చాను.

"మా కాకాను చంపింది నువ్వే! నీ గొంతు పిసుకుతాను!"

సర్దార్ ఆపిల్ విసిరేశాడు. అతని బలిష్టమైన చెయ్యి నా చెంపను తాకింది. గిరుక్కున తిరిగి క్రింద పడ్డాను. ఇంతలో భళ్ళున ప్రక్క తలుపు తెరుచుకొని ఒక పొట్టి మనిషి వచ్చాడు. అతన్ని చూస్తూనే నా చెవుల్లో బుల్ డోజర్ కంఠం ధ్వనించింది.

మెరుపులా లేచి పిడికిలితో అతని దవడ కింద గుద్దాను.

"యూ మంకీ!" సర్దార్ అర్చాడు, "శంభూ! వాణ్ని కట్టి పడెయ్యి!"

శంభూ ముందుకు దూకాడు.

"ఆగు!" అతన్ని వారించి సర్దార్ వైపు తిరిగాను, "నువ్వు కాకాను చంపించావు—ఆ మనిషి చంపాడు! శవాన్ని నా మీద పడేశాడు. రెండుసార్లు చీకట్లో తారసపడ్డాడు. బుల్ డోజర్ చప్పుడులా అసహ్యంగా ఉంది గొంతు!"

"నువ్వు పొరబడ్డావు మైడియర్!" అన్నాడతను మృదువుగా.

"ఓహ్! గొంతుమార్చి మాట్లాడుతున్నాడు! సరే, సర్దార్, హోటల్ గదిలో పోలీసులకో బ్యాగు దొరికింది. అదెవరిదో తెలుసా? నీ బానిస చిత్రదే! ఆమెని మైక్రోఫోన్స్ అమర్చడానికి పంపావు కదూ? ఇప్పుడామెనీ మెడకు వురి బిగించింది—హా. హా.!"

సర్దార్ కలవరపడి చిత్రను చూశాడు.

నేను పొట్టి మనిషివైపు తిరిగాను. "మిస్టర్! నువ్వు గొంతు మార్చి నటిస్తున్నావు. సరే, గోడవున్‌లో షణ్ముగాన్ని వెంబడిస్తూ నువ్వు కిటికీ దూకినప్పుడేం జరిగిందో తెలుసా? నీ జేబులోంచి చెమ్మా జారిపడింది!"

"చెమ్మా? అదెవరిది?"

"నీది! దానిమీద నీ వేలిముద్రలుంటాయి—"

సర్దార్ కల్పించుకొన్నాడు: "వెల్ మై బాయ్! పరిస్థితి పూర్తిగా అర్థమైంది! రాకేష్, నువ్వు నన్నూ—నా నిజాయితీని చాలా అపార్థం జేసుకొంటున్నావు. కాకాను మేం చంపలేదు. శ్రద్ధగా విను.

కాకా 12 గంటలకు హోటల్ గదిలో కాన్ఫరెన్స్ ఏర్పాటు చేశాడు. అంతకుముందే చిత్ర వెళ్ళి మైక్రోఫోన్స్ అమర్చింది. సరిగ్గా 12 గంటలకి ఈ పొట్టిమనిషి-జోగిందర్—అక్కడికి వెళ్ళాడు. కానీ....ఆ గదిలో తెలివితప్పి వున్న నిన్నూ, చచ్చి పడివున్న కాకానూ చూసి వెంటనే తిరిగి వచ్చేశాడు."

"బుకాయించకు! కాకాను చంపి గోడవున్ దోచుకున్నావు! షణ్ముగంని వెంబడించావు. నన్ను చంపడానికి—"

"నీ వెధవ గోడవున్ కెవరూ వెళ్ళలేదు!" సర్దార్ అర్చాడు: "నువ్వు పిచ్చిగా వాదిస్తున్నావు! వాస్తవం నేను చెప్తాను: విను! హంతకుడు చీకట్లో రెండుసార్లు తారసపడ్డాడన్నావు—హోటల్ గదిలో మా మైక్రోఫోన్స్ ద్వారా అతని మాటలు రికార్డు అయ్యాయని వూహించావా?" అతను సొరుగులోంచి ఒక కేసెట్ తీసి టేబిల్ మీద పడేశాడు.

"హంతకుడి మాటలు ఇంగ్లీషులో వున్నాయి. నువ్వన్నట్లు అది బుల్‌డోజర్ స్వరమే, కానీ అది జోగిందర్ కాదు! నువ్వింకేదో సూత్రాను గురించి చెప్పావు. అది మాకు సంబంధించింది కాదు. దాన్ని వేలిముద్రలు చెడకుండా ఈ టేప్‌తోపాటు నువ్వు పోలీసులకివ్వవచ్చు—అభ్యంతరం లేదు. కానీ రాకేష్, ఈ రాకెట్‌లో కొన్ని నీతి నియమాలున్నాయి. వాటిని నేనెంత గౌరవిస్తానో ఎన్ని జన్మలెత్తినా నీ దుడుకుతత్వంతో తెలుసుకోలేవు!"

నేనేం చెప్పాలో తోచలేదు!

సర్దార్ మరో సొరుగులోంచి నోట్ల కట్ట తీసి టేబిల్ మీద పడేశాడు, "కాకాతో మా వ్యవహారాన్ని అవకాశంగా తీసుకొని మూడో పార్టీ యెవరో అతనిమీద కక్ష తీర్చుకుంది. ఈ సిటీలో చాలామంది బ్రోకర్లున్నారు. వాళ్ళ వివరాలన్నీ నాకు తెలియకపోయినా, ఒక ముఖ్యమైన టిప్ ఇస్తాను—అక్కడికెళ్ళి నువ్వు బ్రోకర్ల గురించి భోగట్టా సంపాదించి అసలు హంతకుడ్ని పట్టుకో!...." అంటూ సర్దార్ గబగబా కాయితం మీద యేదో వ్రాసి నాకిచ్చాడు.

"వెంకటాచలం—హిమాయత్‌నగర్‌లో ఉంటాడు." అని అడ్రసు చెప్పాడు సర్దార్, "దట్సాల్ రాకేష్. ఇంతకంటే నేను సహాయపడలేను. ఈ బిజినెస్‌లో నీకు డబ్బు అవసరం ఉంటుంది. ఈ రూపాయలుంచుకో!.... విష్యూ గుడ్‌లక్!"

సర్దార్ విసిరిన కట్ట అందుకొని నిర్ఘాంతపోయి చూస్తుండిపోయాను. అతను నవ్వుతూ వెళ్ళిపోయాడు. నేను తేరుకొని టేబిల్ మీద టేపూ, కుమార్ అందించిన వస్తువులూ తీసుకొన్నాను.

ఇంతలో పహిల్వాన్ నా కళ్ళకు గంతలుకట్టి—ఏమిటని నేను అరుస్తోన్నా వినిపించుకోకుండా మోసుకెళ్ళి కార్లో ఎత్తేశాడు.

కారు స్టార్టయి చాలా దూరం వెళ్ళాక, తిరిగి నన్ను కార్లోంచి తీసి క్రింద పడేసి వెళ్ళిపోయాడు....

9

మర్నాడుదయం సరిగ్గా తొమ్మిది గంటలకు హిమాయత్ నగర్‌లో వెంకటాచలం ఫ్లాట్ కెళ్ళి బెల్ నొక్కాను.

"ఎవరు?" లోపలినుంచి అరుపు వినిపించింది.

"నేనే!" అన్నాను.

"నేనే—అంటే?"

"నేనంటే నేనే!"

తలుపు తెరుచుకుంది. పాతికేళ్ళ యువకుడు తల పెట్టి తొంగి చూశాడు, "ఏం కావాలి మీకు?"

"భోగట్టా కావాలి."

అతని ముఖం విచ్చుకుంది. తలుపు విశాలంగా తెరిచాడు. "రండి! యెలాటి వసతి కావాలి? ఒంటరిగా ఉంటారా, ఫ్యామిలీ కూడానా? ఫ్యామిలీ అయితే దిల్‌సుఖ్‌నగర్‌లో నాలుగు చక్కటి ఇళ్ళు చేతిలో ఉన్నాయి—"

"నా వేషం చూడు ముందు! నా కో యిల్లూ అడ్రసూ ఉంటాయనిపిస్తుందా నీకు. నాకు బ్రోకర్ల గురించి భోగట్టా కావాలి!" అన్నాను అతని మాటలేమీ అర్థంగాక.

అతను ఉలిక్కిపడి, "సారీ మిస్టర్! నేనిప్పుడు లైను మార్చేశాను," అన్నాడు.

"దేనికి?" అడిగాను.

"ఆ మధ్య నా జాతకం తిరగబడింది. ఒక కేసులో పోలీసులు నన్ను కోర్టుకు తోలుకునిపోయి ఓ బ్రోకర్ కు వ్యతిరేకంగా సాక్ష్యం ఇప్పించారు. అప్పుడేం జరిగిందో తెలుసా? బ్రోకర్లంతా కలిసి నన్ను చాకలి రేవుకు తోలుకొనిపోయి బాగా ఉతికారు. నో మిస్టర్ నో.... నేనిప్పుడు శుభ్రంగా ఉన్నాను. మళ్ళీ ఆ మురికి అంటించు కోను!"

నేను సర్దార్ ఉత్తరం తీసి అతని కందించాను.

దాన్ని చదివి అతను ఉలిక్కిపడ్డాడు, "సర్దార్! అతను పంపించాడా?"

"అవును కొంత డబ్బుకూడా యిచ్చాడు." జేబు లోంచి నోట్లకట్టతీసి, రెండు భాగాలు చేసి, అందులో ఒకభాగం అతని ముందుంచాను.

"నాకు సహాయపడితే ఈ డబ్బు నీది. రాత్రి స్టేడియం వెనుక మా గోడవున్ ని యెవరో దోచుకుని మా పార్ట్ నర్ ని చంపారు. మరో పార్ట్ నర్ ని మాయం చేశారో, లేక పారిపోయాడో తెలియదు. అలా యెవరు చేస్తారు? నీకు తెలిసిన బ్రోకర్లలో యెవరైనా—"

అతను వెంటనే అడ్డంగా తలూపాడు, "లేదు, లేదు! అలాంటి పని చెయ్యరు! ఇక్కడ బ్రోకర్లంతా కలిసి కట్టుగా వుంటారు. మరో ముఖ్య విషయం మిస్టర్ రాకేష్. ఏ పార్టీకీ మరో పార్టీ గోడవున్ యెక్క డుందో తెలియదు."

"అయితే యెలా దోచుకొన్నారు!" అర్చాను, "ఇప్పుడీ ఫీల్డులో మార్పులొచ్చాయేమో—నీకు తెలిసి ఉండదు. నువ్వీలైను మానేసి చాలా రోజులైంది. నీకు కొన్ని ఆధారాలు చూపిస్తాను. వాటిని చూసి ఏదైనా

చెప్పగలవా?"

"ఏమిటవి?"

"హంతకుడు నాకు చీకట్లో రెండుసార్లు తారస పడ్డాడు. లావుగా, పొట్టిగా ఉంటాడు....కంఠం బుల్ డోజర్ ధ్వనిలా ఉంటుంది. గోడవున్ దగ్గర నాకో హోటల్ స్పూను దొరికింది. అది అతనిదేనని నా అనుమానం—"

"హోటల్ స్పూనా?" మధ్యలో అడిగాడతను.

"అవును దానిమీద అక్షరాలు చెక్కి ఉన్నాయి. హోటల్ సీరాక్. కానీ ఆ హోటల్‌తో హంతకుడికి గానీ, ఈ హత్యకుగానీ సంబంధంలేదని తెలుసుకున్నాకే నీ దగ్గరకొచ్చాను."

"మిస్టర్ ఆ స్పూను యెవరిదనుకున్నావు?"

"ఎవరిది?"

"లాయర్ ప్రతాప్! నీకు తెలుసా? కానీ...."

"ఏమిటి?"

"అతని గొంతు — అది బుల్ డోజర్ శబ్దంలా ఉండదు...."

నా రక్తం పరుగులు తీసింది, "గొంతు సంగతి అలా ఉంచు. కమాన్ వెంకట్! ఈ స్పూను లాయర్ ప్రతాప్ దెలా అవుతుందో చెప్పు!"

అతను నిట్టూర్చి అన్నాడు: "ప్రతాప్ రావ్ — అతను పేరుకు లాయర్. చట్టాన్ని రక్షించడు. అందుకు వ్యతిరేకం. అందుకే అతన్ని కోర్టునుంచీ, బార్ అసోసియేషన్ నుంచీ బహిష్కరించారు. బ్లాక్ మార్కెటీర్లనుంచి స్మగ్లింగ్ లో దిగినవాళ్ళంతా సాధారణంగా అతని క్లయింట్స్ అయివుంటారు. చట్టం కళ్ళలో యెలా దుమ్ము కొట్టాలో

అతన్ని సంప్రదిస్తుంటారు. భారీ మొత్తాల్లో ఫీజులు ముట్టజెప్తుంటారు. నాంపల్లీలో అతనికి ఆఫీసు ఉంది.... నువ్వు స్వానను గురించి చెప్పావ్ గనుక అతను నా దృష్టికి వచ్చాడు. అంతే—నా టిప్‌కు గ్యారంటీ యివ్వలేను. నో మిస్టేక్: డబ్బు తిరిగి యివ్వబడదు!"

"ఆ స్వాను అతని దగ్గరికెలా వచ్చింది?"

ఫకాలున నవ్వాడతను. "ప్రతాప్‌కి హోటల్స్‌లో తిని స్పూన్లు దొంగిలించే దరిద్రపు అలవాటు ఉంది.... అదొక రకం మానసిక తృప్తి అనుకుంటాను. గోడవున్ దగ్గర ఆ స్వాను అతనే జారవిడిచి ఉండాలి పొరపాటున...."

అతని మాటలు వింటోంటే వెంటనే వెళ్ళి ప్రతాప్‌ని పొడిచెయ్యాలన్నంత కసి పుట్టింది. కాని తేలికబడ్డ మనసుతో ఆలోచించాను: అలా చెయ్యడం యెంతవరకు ఉచితంగా ఉంటుంది? ఆ పోటువల్ల అతను కొన్ని క్షణాలు, లేదా నిమిషాలు భౌతికంగా బాధ అనుభవించి ప్రాణాలు వదుల్తాడు. అలాగాక, దుర్మార్గుడిగా సంఘం నుంచి వెలివేయబడి యావజ్జీవితమూ జైల్లో మగ్గుతూ క్షణ క్షణమూ మానసికంగా హింస అనుభవిస్తూ ఉంటే నా మనసుకు తృప్తిగా ఉండదూ?

మరొక ఆలోచన వచ్చింది: ఈ హత్యకు ప్రతాప్ కారకుడు కాకపోవచ్చు. పరోక్షంగా అతని క్లయింట్ ప్రేరణ ఉండవచ్చు. అతన్నికూడా వెలుగులోకి లాగక పోతే నా లక్ష్యానికి పరిపూర్ణత యేర్పడదు.

అంతేగాక షణ్ముగం క్షేమం కూడా దృష్టిలో ఉంచుకోవాలి. అతడు కూడా హతుడయాడన్పించడం

లేదు. ఎక్కడైనా బంధింపబడి ఉండవచ్చు, లేదా.... పారిపోయి ఉండవచ్చు.

10

నేను చెప్పిందంతా విని ఇన్‌స్పెక్టర్లు ఆలోచనల్లో పడ్డారు.

కాస్సేపయ్యాక శివ నేరన్ ఏదో నిశ్చయానికి వచ్చి అన్నాడు:

"రాకేష్, ప్రతాప్‌ని హంతకుడిగా పట్టుకోవాలంటే ఈ ఆధారాలు పనికిరావు. అతని తెలివితేటలతో మా కనుభవముంది. అతని చేతిలో చట్టం నామరూపాల్లేకుండా పోతోంది. అనేక సందర్భాల్లో మాకు గాజులు తొడిగాడు. క్రూక్‌డ్ లాయర్! ఆ రాస్కెల్‌ని లోనికి తోయాలన్న మా ప్రయత్నాలన్నీ విఫలమవుతున్నాయి.

ఈ స్పూనుమీద అతని వేలిముద్రలుండవచ్చు. అయితే హత్యాస్థలంలో దాని ఉనికి గురించి అతను చెప్పే సంజాయిషీ, దాన్ని ప్లాంటెడ్ ఎవిడెన్స్‌గా కల్పించే పరిస్థితులూ మమ్మల్ని ఫూల్స్ చేసి నవ్వులపాలు చేస్తాయి.

అలాగే ఈ టేప్‌లో గొంతు అతనిది కాదు. అతని మనిషిది కావచ్చు. అతనెవరో మనకు తెలియదు. అతనెందుకు చెప్తాడు? ఆ స్వరం అతనిదే కావచ్చు! గొంతు మార్చి మాట్లాడాడేమో? ఒకే ఘటనలో ఇద్దరి పాత్ర అతకడంలేదు. స్పూను—స్వరమూ ఒక్కడివే!"

"అయితే ఇప్పుడేం చెప్తారు?" అడిగాను ఆశ్చర్యంగా.

నేరన్ అన్నాడు: "ఆధారాలు చూపించి అతనిమీద నేరం ఋజువుచేయడం చిన్నపిల్లాడి... మేం మరోసారి

నవ్వులపాలు కాదలచలేదు. నువ్వు అండర్ గ్రౌండ్‌లో చనిపోయావని అతననుకొంటున్నాడు. ఇప్పుడు హఠాత్తుగా నువ్వు ప్రత్యక్షమైతే ఏం చేస్తాడు?"

"అక్కడికక్కడే కాల్చి చంపేస్తాడు."

"అంతే. అలా కాల్చినప్పుడు నువ్వు నమ్మకంగా ఛస్తావ్ గనుక కాకాను చంపించెవరో, ఎందుకు చంపారో, చెప్పడంవల్ల అతనికి ప్రమాదమేమిటి?"

"ఏమీ లేదు."

"అదే మన ట్రాప్!" టేబిల్ మీద గుద్దాడు నేశన్, "కాబట్టి అతను చెప్పే ఆత్మకథంతా మేం మైక్రోఫోన్ ద్వారా రికార్డుచేస్తాం. ఆ విధంగా అతని క్లయింట్‌తో బాటు అతనూ మా వల్లో చిక్కుకుంటాడు. అలా అతను స్వయంగా కమిట్ అవ్వాలి. అర్థమైందా? నువ్వు చేయవల్సిందల్లా చావుకు సిద్ధపడినట్టు నటించి—నీ చివరికోరికగా అతన్నుంచి వివరాలు కక్కించడం! అప్పుడు షణ్ముగం జాడకూడా తెలుస్తుంది. ఏమంటావు."

వెంటనే తలూపాను.

"గుడ్! రాత్రి మేం రహస్యంగా అతని ఆఫీసులో ఏర్పాట్లు చేస్తాం. రేపుదయం తొమ్మిది గంటలకు నువ్వక్కడికెళ్ళు. భయపడకు! మేం బయట కారిడార్‌లో ఉంటాం. నువ్వేదేనా ఆపదలో ఇరుక్కుంటే తక్షణం ఆదుకుంటాం—ఓ.కే.?"

జేబులోంచి ఆరంగుళాల పొడవు కత్తి తీసి వాళ్ళకి చూపించాను.

"నాకేం భయంలేదు! ఈ కత్తి వాడి వీపులో దిగబడే ప్రమాదం రాకుండా జాగ్రత్తపడండి!" అన్నాను.

11

ఆ రోజు సర్దార్ ఇచ్చిన డబ్బుతో హోటల్‌లో గడిపి, మర్నాడు ఉదయం ప్రతాపరావు ఆఫీసుకు బయలు దేరాను.

సరిగ్గా 9 గంటలకు అతని ఆఫీసు కారిడార్‌లో నడుస్తోంటే, కాచుకొన్న ఇనస్పెక్టరు ఎక్కడా కనిపించ లేదు. రాలేదా? లోనికెళ్ళాలా? కాస్సేపు సందేహించి తలుపుతట్టాను.

"హూ ఈజిట్?" లోపలినుంచి అరుపు.

"మై నేమ్ ఈజ్ రాకేష్" అన్నాను నింపాదిగా.

కొన్ని క్షణాలు నిశ్శబ్దం. సమాధానం లేదు. ఏం జరుగుతోంది? అతను హఠాత్తుగా తలుపుతీసి షూట్ చేస్తాడా—పబ్లిగ్గా?

తటాల్న తలుపు తెరిచి ప్రతాప్ తొంగిచూసి, "కమిన్!" అన్నాడు. అతని ముఖంలో ఎలాంటి భావాలూ లేవు! అతన్ని జాగ్రత్తగా గమనిస్తూ లోనికడుగు పెట్టడంతో ధఢాలున తలుపు మూశాడు.

నేను టేబిల్ దగ్గర అటు తిరిగి కూర్చున్న మనిషిని చూసి, "మిస్టర్ ప్రతాప్, ఇది పర్సనల్ బిజినెస్. అతన్ని వెళ్ళమను!" అన్నాను.

"అవసరంలేదు" ఆ మనిషి పలికాడు తెలుగులో—తమిళ యాసను మిళితంచేస్తూ, మెల్లిగా వెనక్కితిరిగి పెదవులమీద విషం పులుముకొని నవ్వుతూ.

నా గుండెల్లో ఆర్కెస్ట్రా బర్మన్ మ్యూజిక్, ఒంట్లో చల్లటి కూల్ డ్రింక్ రక్తం—రెండూ పోటీపడి నన్ను మమ్మీలా నిలబెట్టేశాయి!

షణ్ముగం! ఇతను—ఇతను—ఇక్కడికెలా వచ్చాడు?

ఇక్కడేం చేస్తున్నాడు?

"కమాన్, మైసన్! ప్లీజ్ సిడవున్."

స్లీప్ వాకర్‌లా నడిచివెళ్ళి అతని దగ్గర ఆగాను: "నువ్వు-నువ్విక్కడేం చేస్తున్నావు షణ్ముగం! ఆ ప్రతాప్ ఎవరో తెలుసా!"

షణ్ముగం నవ్వాడు, "వూరికే అలా అరవకు! నువ్వు నన్ను చాలా ఆశ్చర్యపర్చావు, రాకేష్! ఎలా బయట పడ్డావు?"

"ఏమిటీ!"

"నువ్వు అండర్‌గ్రౌండ్‌లో చచ్చావనుకున్నాను. కానీ ఇలా చెక్కు చెదరకుండా వచ్చి—నెవర్ మైండ్—చావుకీ సమయం వుంటుంది. అదే ఇప్పుడు నిన్నిక్కడికి రప్పించిందనుకొంటాను. ఫరవాలేదు!"

అప్పుడుగానీ అసలు మర్మం అంతుబట్టలేదు! కాకా హత్య వెనుక అసలు హస్తం ఈ షణ్ముగానిది! నేను కల్లోకూడా వూహించలేదు.

హఠాత్తుగా రెచ్చిపోయి పిడికిలితో అతని దవడక్రింద గుద్దాను. అతను కుర్చీతోసహా వెనక్కిపడ్డాడు.

నేను ముందుకు దూకబోయేంతలో ప్రతాప్ వెనుక నుంచి నా కంఠం పుచ్చుకొని లాగాడు. నా వూపిరాగి నట్లయి రెండు చేతులూ వెనక్కిపోనిచ్చి, ప్రతాప్ తల పట్టుకొని నా తల వెనుక బాదాను. అతను నన్ను వదిలేసి ముఖం పట్టుకొని గట్టిగా అర్చాడు.

షణ్ముగం మెరుపులా లేచి జేబులోంచి రివాల్వర్ తీసి గర్జించాడు:

"కమాన్! నో ఫైటింగ్, మైసన్!"

అప్పుడు నా కసలు కర్తవ్యం గుర్తుకొచ్చి కుదుట

పడ్డాను. ఈ దుర్మార్గుల చేత వాళ్ళ పాపాలు పలికించాలి!

"సరే — మీరిద్దరూ హంతకులు. కాకాను చంపి, నన్ను కూడా చంపాలనుకున్నారు. నేను చావలేదు. అండర్ గ్రౌండ్‌కి కన్నం వేసి హోటల్ స్పూనుతో నిన్ను వెతుక్కుంటూ ఇలా వచ్చాను!"

"ఏమిటి నువ్వనేది?" ప్రతాప్ అర్చాడు.

"హోటల్ స్పూను! హత్యాస్థలంలో దొరికింది! నువ్వు దాన్ని హోటల్‌లో తిని దొంగిలించావు! ఎన్ని స్పూన్లు దొంగిలించిన పాపమో — ఈ రోజు నీకిలా మూడింది! ఆ స్పూను ఇప్పుడు పోలీసుల దగ్గర ఉంది — దానిమీద నీ వేలిముద్రలున్నాయి!"

ప్రతాప్ ముఖంలో నెత్తురుచుక్క లేదు. షణ్ముగం కళ్ళు చిట్లించాడు.

నేను నవ్వి మళ్ళీ అన్నాను: "ఆల్ రైట్, ఇప్పుడు మీరు నన్ను చంపాలనుకుంటున్నారు. అది కష్టంకాదు. కానీ ఆ తర్వాత మీరు పడే కష్టాలు వూహిస్తే ఇప్పుడే ఆత్మహత్య చేసుకుంటారు. పోలీసుల దగ్గర ఒక టేపు వుంది — హోటల్‌లో నామీద శవాన్ని పడేసినప్పుడు మీ మనిషి నన్ను బెదిరించిన మాటలు అందులో రికార్డయ్యాయి. అక్కడ మైక్రోఫోన్స్ ఉన్నాయని చెప్పినా నువ్వు పప్పులో కాలేశావ్! ఆ టేపుతో పోలీసులు మీ మనిషిని ట్రేస్ చేయడం కష్టంకాదు. వాడు పొట్టిగా, నల్లగా, దున్నపోతులా ఉంటాడు —"

షణ్ముగం పకపక నవ్వాడు:

"నువ్వెంత ఫూల్‌వి! నేను పొట్టిగా, లావుగా ఉంటాను.... చూశావా? అయినా నా మీద నీ కనుమానం గాలేదు కదూ? మట్టిబుర్ర! హోటల్‌లో, గొడౌన్‌లో

నీకు తారసపడింది ఎవరనుకున్నావు? పిచ్చివాడా! ఇందులో మరో మనిషెవరూ లేడు! హోటల్ గదిలో మైక్రో ఫోన్స్ ఉన్నాయని నాకు తెలీదనుకొన్నావా? అందుకే గొంతు మార్చి మాట్లాడాను—పైగా నువ్వు నా స్వరం గుర్తించవచ్చుకూడా! ఇప్పుడా టేప్ తో పోలీసులెవర్ని పట్టుకుంటారు, మైసన్? హుష్ కాకీ!"

షణ్ముగం చప్పట్లుకొట్టాడు.

నా వొళ్ళంతా చెమటలు పట్టింది. "నువ్వెంత ద్రోహివి! కాకా నెందుకు చంపావ్?" అనర్చాడు.

"చెప్తాను. ఈ సైలెన్సర్ రివాల్వర్ తో నువ్వు గుట్టుగా ఛస్తావ్ గనుక-చెప్పకపోతే నీ కైయ్యం నన్ను పీడిస్తుంది!" షణ్ముగం రివాల్వర్ గురిపెట్టి నా దగ్గరకొచ్చి మళ్ళీ నవ్వాడు.

"నో మిస్టేక్! ఈసారి నమ్మకంగా చంపుతాను! ఓ.కే? కాకాతో నాకు విభేదాలున్నాయి. ఎవరికుండవ్? మొదట నేను డబ్బుకాశపడి అతనితో చేతులు గలిపానుగానీ, ఈ బిజినెస్ అతనికంటే నాకే ప్రమాదం తెస్తుంది—కదూ ప్రతాప్? ఇందులో నా రిస్కు ఎక్కువ! గోడౌన్ నాది, సరుకు రవాణా నాది, సగం వాటా ఉంది. ఎప్పుడైనా రెయిడ్ జరిగితే నాశనమయ్యేదెవరు? నేను. ఎలా? ఈ బిజినెస్ ఒప్పందానికి సంబంధించిన పత్రాలేవీ లేవు గనుక! ఓరల్ పార్ట్ నర్ షిప్. మిస్టర్ ప్రతాప్ నాకు ఈ లా పాయింట్ గుర్తుచేసి కళ్ళు తెరిపించాడు. న్యాయంగా బ్రతికేవాడిని అనవసరంగా చెడిపోతున్నా ననిపించింది...."

"అందుకేం చేశావ్?"

"నాలాటి గౌరవంగల మనిషి యేం చేస్తాడు?

నా వాటా ముఖానకొట్టి గోడవున్ ఖాళీచేసి చెక్కేయమన్నాను. అప్పుడతని అసలు స్వరూపం తెలుసుకొన్నాను! గాడ్—త్రాచుపాము!" షణ్ముగం గుండెల మీద చేతులు వేసుకొన్నాడు. "త్రాచుపాము, రాకేష్, సరిగ్గా అంతే! అదే పోలిక! బుసకొట్టి నన్ను కాటేయడానికి సిద్ధపడ్డాడు! అర్థమైందా? పోలీసులకు ఆకాశరామన్న ఫోన్ చేసి, నా గోడవున్‌లో మత్తు పదార్థాలున్నాయనీ హెచ్చరిస్తాడట. డబ్బు పోయినా ఫరవా లేదు. నాతో పార్ట్‌నర్‌షిప్ నిరూపించే కాయితాలేవీ లేవు గనుక తనకేమీ కాదుట! నేనంతా పోగొట్టుకొని జైలుశిక్ష అనుభవిస్తానట...ఓహ్!"

ఈ అరుపులతో షణ్ముగం నెర్వస్ అయిపోయి, కుర్చీలో కూలబడి తల పట్టుకున్నాడు.

ప్రతాప్ కల్పించుకొని అన్నాడు:—

"మిస్టర్ రాకేష్, షణ్ముగం తన సమస్య నా దగ్గర ఏకరువు పెట్టాక దానికి మర్డర్ తప్ప మరో పరిష్కారం నాకు తోచలేదు. కాకా నుంచి రెండు విధాలా ప్రమాదముంది. నా ప్రత్యేకత నీకు తెలీదనుకుంటాను. అహింసలో నాకు నమ్మకం లేదు. ఐ వాంట్ యాక్షన్! దానికెంత హింస జరిగినా సరే—నాకు లెక్క కాదు. నా గురించి పోలీసులకు బాగా తెలుసు. ట్రిక్స్ గురించి నాకూ బాగా తెలుసు.

"ఓ. కే. మొన్న బొంబాయినుంచి పరమ సాధువు స్మగ్లర్ సర్దార్ వస్తున్నాడనీ, అతనితో కాకా కొత్త కాంట్రాక్టు లేర్పరచుకుంటున్నాడనీ తెలిసి నప్పుడు రంగంలో దిగడానికది మంచి సమయమని చెప్పాను. ఆ రాత్రి బిజినెస్ కాన్ఫరెన్స్ కాకా కోరికమీద షణ్ముగం

హోటల్ మయూర్‌లో యేర్పాటు చేశాడు. అది 12 గంటలకు జరుగుతుంది—ఈ లోపు మేం రంగంలో దిగాలనుకున్నాం.

“అప్పుడు షణ్ముగం ఫోన్ చేసి గోడవున్‌కు రమ్మని చెప్పాడు—కాన్ఫరెన్స్‌కు ముందు కొన్ని వ్యక్తిగత విషయాలు మాట్లాడ్డానికి. కాకా యెనిమిది గంటలకు వచ్చాడు.

“ఆ సాయంత్రం నేను చోటా స్మగ్లర్ మిస్టర్ ఎక్స్‌కు ఫోన్ చేసి, కాకా గోడవున్‌కు కారు తీసుకుని 0 గంటలకు వస్తే అతి తక్కువ మూల్యానికి అపారమైన అదృష్టం కొనుక్కోవచ్చని చెప్పాను. రాస్కెల్ వూడిపడ్డాడు.

“ఎనిమిది గంటలకు షణ్ముగం, కాకా ఆఫీసు గదిలో మాట్లాడుకొంటున్నారు. అప్పుడు నేను షణ్ముగం తెరిచి సిద్ధంగా వుంచిన వీధి కిటికీలోంచి లోనికి దూకాను. బహుశ న్పూను అప్పుడే జారివుంటుంది. నన్ను చూసి కాకా బెదిరిపోయాడు. నేను రివాల్వర్ తీసి అతన్ని షూట్ చెయ్యబోయానుగానీ—అతను మెరుపులా లేచి నా చెయ్యి కొరికాడు.

ప్రతాప్ కుడిచేతిమీద చిన్న బ్యాండేజిని చూపించాడు.

“అప్పుడేం జరిగింది?” అడిగాను.

“రివాల్వర్ జారి పడింది! షణ్ముగం వెంటనే సొరుగులోంచి కత్తి అందుకొని కాకా మీదకు దూకాడు. కానీ కాకా అతన్ని విసిరేశాడు. నేను రివాల్వర్ అందుకోబోతే డొక్కలో తన్నాడు. షణ్ముగం ఆ విసురుకు గోడకు గుద్దుకొన్నాడు. కత్తి ప్లైవుడ్‌లో దిగబడింది. కాకా నా రివాల్వర్ తీసుకోకుండా అతని పొట్టలో

కుమ్మారు. అతను గట్టిగా మూల్గి టేబిల్ మీద బోర్లా పడ్డాడు—అంతే రాకేష్—అప్పుడు షణ్ముగం అతని వీపులో కత్తి దించాడు. చివ్వుమని....”

ప్రతాప్ కాకా చివరి క్షణాల్ని వర్ణిస్తున్నాడు. కాస్సేపు సహించాను. ఆ తర్వాత కళ్ళు మూసుకున్నాను.

“దట్సాల్ రాకేష్, కాకా అలా చచ్చాడు. తెలుసుకున్నావా? ఇక—ఇంతలో బయట కారాగిన చప్పుడైంది. ఛోటా స్మగ్లర్ రమ్మన్న సమయానికి ముందే వూడిపడ్డాడు! నేను బయటకెళ్ళి తిట్టి, అండర్ గ్రౌండ్‌లో సరుకు చూపించాను. అరగంటలో వాళ్ళు చీపురు కొట్టేసి వెళ్ళిపోయారు.

“అప్పుడు పథకం ప్రకారం శవాన్నక్కడ వదిలేసి పారిపోదామన్నాను. షణ్ముగం కొన్నాళ్ళు పరారీలో ఉంటే, హత్య గురించి తెలిసి పోలీసులు, నీ స్టేట్‌మెంట్‌తో బొంబాయినుంచి వచ్చిన స్మగ్లర్ యెవరో దానికి కారకుడనుకొంటారు. తర్వాత షణ్ముగం తిరిగి వచ్చి సర్దార్ పేరు చెప్తాడు. పరిస్థితులన్నీ సర్దార్‌కు వ్యతిరేకంగా తిరగబెడతాయి. కాన్ఫరెన్స్ హోటల్‌లో గాక గోడవున్‌లోనే జరిగింది. అతని మనుషులు కాకాను చంపి సరుకు దోచుకున్నారు.

“కాని షణ్ముగం అందుకు ఒప్పుకోలేదు.” ప్రతాప్ నిట్టూర్చాడు, “కాకా అంటే నీకు ప్రాణం. అతను చస్తే నువ్వూరుకోవు! అక్కడా యిక్కడా పుల్లలుపెట్టి తనకే ముప్పు తెస్తావని భయపడ్డాడు. ఆ ప్రయత్నానికి నువ్వు పూనుకోకుండా భయపెట్టి దూరంగా ఉంచాలనుకొన్నాడు. నేనేమీ చెప్పలేదు. అతను నీకు ఫోన్ చేసి హోటల్‌కెళ్ళమన్నాడు. కాని కాన్ఫరెన్స్ ఎప్పుడో నీకు

చెప్పలేదు.

"నీకు 12 గంటలవరకూ ఎదురుచూస్తూ మేల్కొనుండడం విసుగుపుట్టి నిద్రపోతావు. ఈ అంచనాతో శవంతో నీ గదిలోకెళ్ళి మీద పడేయ్యాలనుకొన్నాడు. హోటల్ మేనేజర్ అతనికి కీలుబొమ్మ. శవాన్ని చేర్చడానికి డబ్బు ఆశ చూపించాడు. అలా 12 గంటలకు కొన్ని నిముషాలముందు శవం పడేసి వెళ్ళిపోతే, ఆ తర్వాత కొన్ని నిమిషాలకు వచ్చే జోగిందర్ ట్రాప్‌లో ఇరుక్కుంటాడు.

"అనుకున్నట్టే చేశాడు. నువ్వు అనుకున్నట్టే తేలావ్! హంతకుడి వేటలో గోడౌన్ దాకా వెళ్ళావ్! నిన్నిక వదలడం ప్రమాదకరమని అండర్ గ్రౌండ్‌లో ట్రాప్ చేసినట్టు చెప్పినప్పుడు నాకు చాలా జాలివేసింది...."

"నోర్మూయ్!" షణ్ముగం ఒక్కసారిగా లేచి అర్చాడు, "వీడింకా బ్రతికి వుండటానికి టైంలేదు! కాస్సేపట్లో డబ్బుతో ఛోటూ స్మగ్లర్ వస్తాడు! వీడ్ని షూట్ చేసి దాచెయ్యాలి! నేను డబ్బుతీసుకొని మెడ్రాస్ వెళ్ళిపోతాను. నువ్వు వీడి శవాన్ని గోవా పంపే ఏర్పాటు చెయ్. అక్కడ నీ మనుషులు సముద్రంలో విసిరేస్తారు."

ఈ మాటలు చెప్పి షణ్ముగం విసురుగా రివాల్వర్ ఎత్తి ట్రిగ్గర్ లాగేశాడు! అది ముందే పసిగట్టిన నేను తటాలున టేబిల్ క్రింద మారి విచిత్రమైన అరుపుతో సిగ్నల్ ఇచ్చాను.

మరుక్షణం ఫెళ ఫెళమంటూ తలుపులు విరిగిపడ్డాయి. వాటితోబాటు ఇన్‌స్పెక్టర్లు కూడా పడ్డారు. ఇద్దరి చేతుల్లో రివాల్వర్స్ పేలాయి. సైలెన్సర్ రివాల్వర్ క్రిందపడింది. రెండు గావుకేకలు పెద్దగా విన్పించి, శరీరాలు నేలమీద

పడ్డాయి.

ఆ కేకల్ని నేను చెవులారా తృప్తిగా విన్నాను.

12

గాయాలు తగిలి మూల్గుతోన్న ఆ ఇద్దర్నీ అంబులెన్స్‌లో తోసి, ఇన్‌స్పెక్టర్లు నన్ను విష్ చేసి వెళ్ళిపోయాక శూన్యంలోకి చూస్తూ నిలబడ్డాను:

నా లక్ష్యం సాధించాను! కాకా ఆత్మకు శాంతి చేకూర్చాను! నా మనసు ఇప్పుడు తేలికగా, నిర్మలాకాశంలో తేలిపోతున్న దూదిపింజంలాటి మేఘంలా వుంది.... నేనిప్పుడు శాంతికి చిహ్నంగా సుదూరగమ్యాల్ని అన్వేషిస్తూ పయనించబోతున్న పావురంలాటి రాకేష్‌ని. కాకా మీద ప్రమాణం చేశాను: ఇప్పుడు నా స్వశక్తితో మంచి మార్గంలో ప్రయోజకుడ్ని అవుతాను.

భారంగా నిట్టూర్చి ఆలోచనల్లోంచి తేరుకున్నాను. ముందు ఈ వేషం విసర్జించాలి: అప్పుడు యింటి ముఖం పట్టాలి.

ఎదురుగా బార్బర్ షాపు కన్పిస్తోంది .... వడివడిగా నడిచాను.

—:ఐపోయింది:—